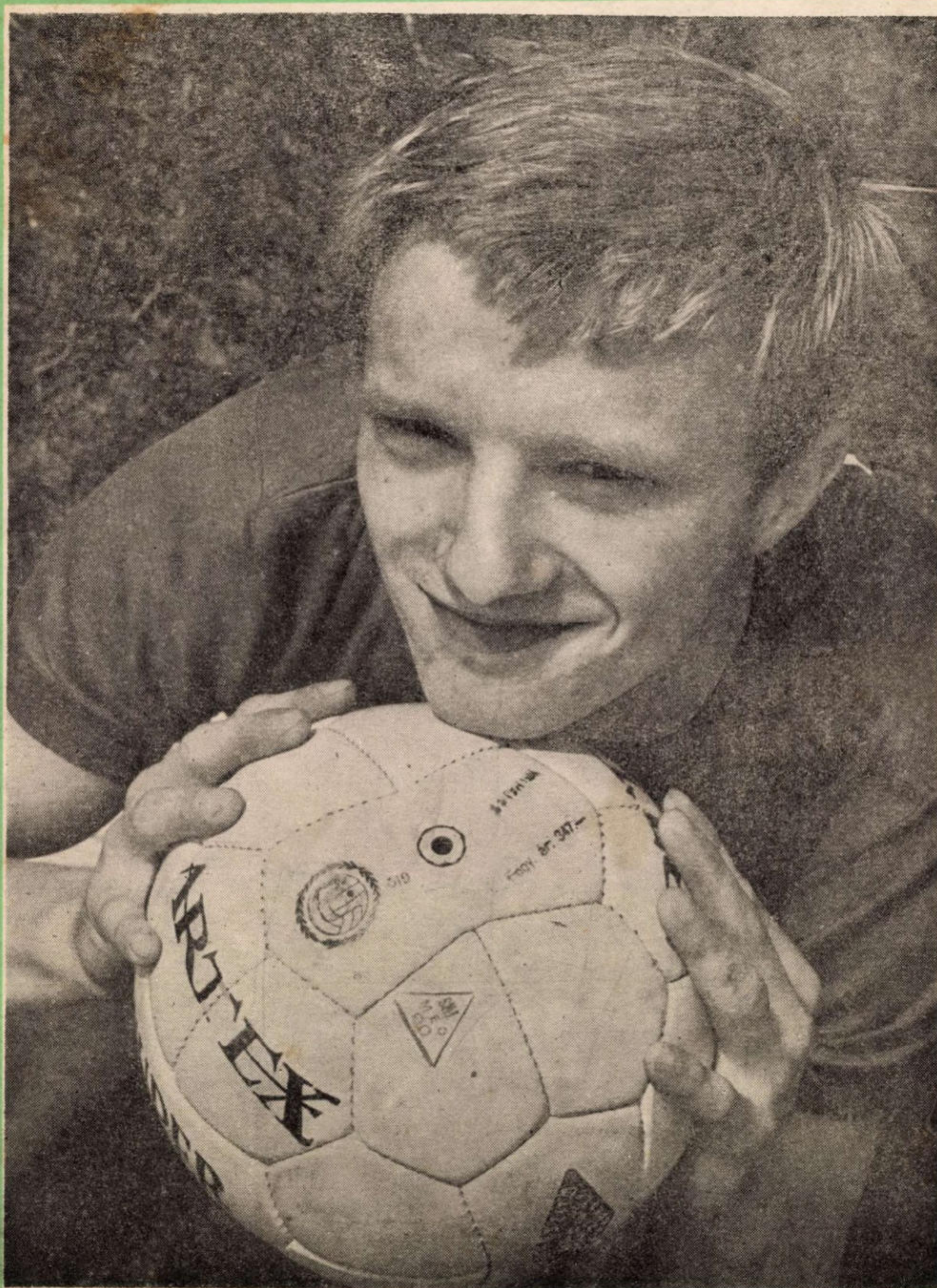
LABDARÚGÁS

Ára: 3 forint
Budapest, 1964. július
X. évfolyam, 7. szám

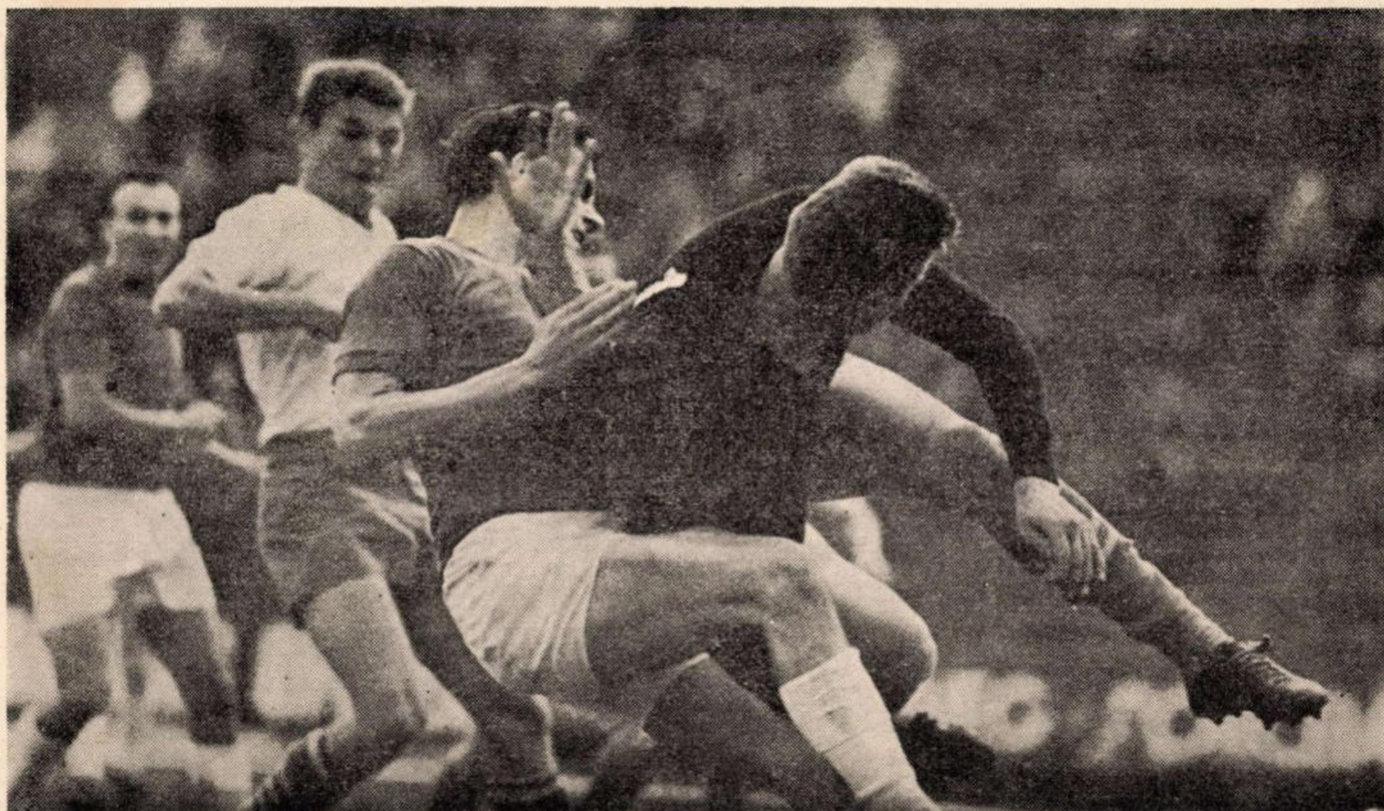
Varga Zoltán, a válogatott legújabb ujonca (Cikkünk a 7. oldalon)
(MTI Foto, Petrovits László felv.)

1:0 A SPANYOLOK JAVÁRA

A spanyol—magyar NEK-mérkőzés 36. percében Suarez beíveli a labdát (ez látható a képen), s a következő pillanatban Pereda fejéről jut hálóba a gól. Ezzel vezettek 1:0-ra a spanyolok

(MTI Külföldi Képszolgálat, Foto Fiel Madrid felv.)

Az MTK—Pécs (3:2) bajnoki mérkőzés egyik küzdelemteljes pillanata: Danka véd Bödörrel szemben

(MTI Foto, Mikó László felv.)

A NEK DÖNTŐ MÉRKŐZÉSEINEK MARGÓJÁRA

Június 21-én Barcelonától 19 400 méterre a Földközi tenger melletti CASTELLDEFELS üdülőhelyen, a Hotel Rancho alagsori, moziteremnek is beillő helyiségében TV-n nézték meg a magyar labdarúgó válogatott tagjai a második Nemzetek Kupa döntőjét, a Spanyolország—Szovjetunió mérkőzést.

A riporter gyorsanpergő szavaiból csak a neveket értettük, de hát nem is kellett a bővebb magyarázat, hiszen a képernyő hűen visszaadta a pályán történteket, és labdarúgóink sem fukarkodtak a megjegyzésekkel. Általában mindegyikük azt a játékost figyelte meg legjobban, amely poszton ő is játszik. Mészöly hamarosan megállapította, hogy a középhátvédek közül a spanyol Olivella volt jobb formában, mivel a hatalmas termetű Sesztyernyev mind a két kapott gólban ludas volt. Suarez játékát mindenki másképp ítélte meg. Teljesítményét erősen közepesre értékelték fiaink. Támadt is ebből azután elég nagy vita a rádió és a tévé riporterrel, Szepesi Györggyel és Szőnyi Jánossal, mert amint elmondották, ők a mezőny legjobbjának jelölték meg a spanyolországi vendégszereplésre érkezett Internazionale csatárt. Itt is kiderült, mennyire másképp nézi és látja mindenki a futballt, ezt az örök vitatémát. Abban viszont nagy volt az egyöntetűség, hogy a spanyol válogatott a döntőn jobban játszott, Jasin erősen benne volt a második gólban, a spanyol jobbhátvéd Rivilla nyújtotta a legjobb teljesítményt a 22 játékos közül, hogy a szovjet csapat karmesterei Voronyin és Ivanov csak lézengtek a pályán (kísérteties hasonlóság Albert és Tichy esetéhez), az angol játékvezető nem adott meg egy 11-est a spanyolok javára, nagyon sportszerű a spanyol közönség, s végül, hogy a hazaiak a látottak alapján teljesen megérdemelték a II. NEK első helyét.

Persze azért olyanokat is lehetett hallani, hogy no lám, a Dániát fölényesen legyőző szovjet válogatott 90 perc alatt kapott ki a spanyoloktól, mi meg csak balszerencsésen 120 percben, tehát egyenes következtetésként jobbak is vagyunk a szovjet válogatottnál stb. stb. A szózuhatagtól elrévedezve már-már azt hittem, hogy mi nyertük a kupát, csak én nem tudok róla.

Node a kora-est, csak kezdetét jelentette az eseményeknek, volt még ennek a forró spanyolországi vasárnapnak egy másik jelentős programja is, amit tulajdonképpen

a NEK döntő értékelése kiindulásának szántam

22.30 órakor kezdődött az Espanol pályán az Espanol (Barcelona)—Gijon osztályozó mérkőzés, amelyen arról volt szó, hogy az Espanol bennmarad-e az I. osztályban, vagy pedig a Gijon kerül a helyére a II. ligából.

Nagyot tévedett az a külföldi, aki úgy gondolta, hogy a NEK mérkőzésekkel már kissé „telített" spanyolok erre a találkozóra bizony nemigen mennek ki. Kimentek, méghozzá milyen nagy számban. Hetvenezer nézővel zsúfolásig teltek a lelátók, mert az később kiderült, hogy a spanyolokat mindennél jobban érdeklik a hazai bajnoki mérkőzések. Magyar vonatkozása is volt az eseménynek. Az Espanol edzője és játékosa Kubala László, ez a Simor utcából elszármazott játékos, aki a Ferencvárosban és a Vasasban is bebizonyította képességeit.

Egy kis emlékeztetésül azoknak, akik kevésbé ismerik:

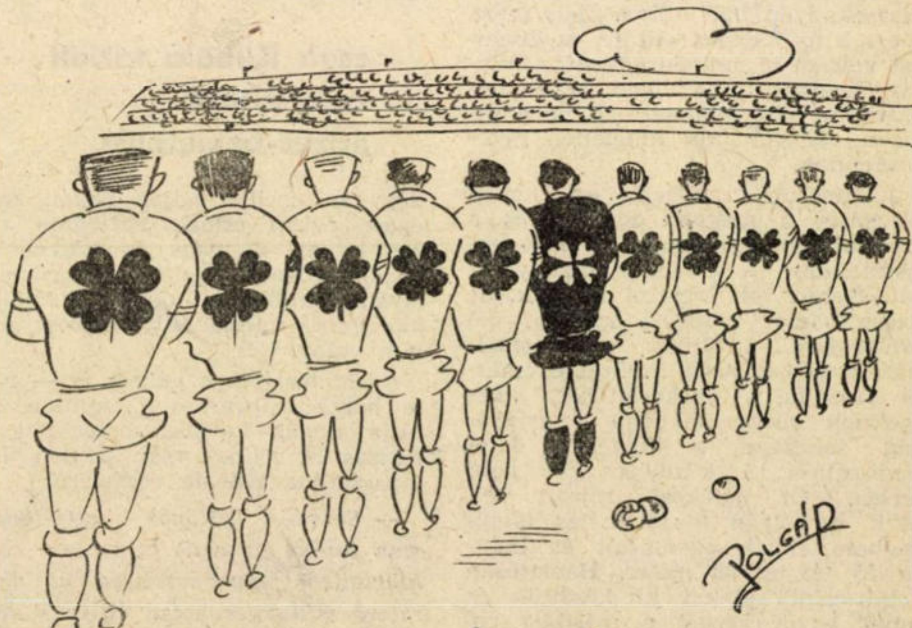
Az 1944-es egyfordulós bajnokságban a Ganz csapatában játszott, amelynek ekkor ez volt a csatársora: Hollósi (Huller néven volt sokszoros ifi válogatott), Kubala, Mike (Ferencváros volt sokszoros válogatott középcsatára), Schubert (a Torinó emlékezetes repülőkatasztrófájánál vesztette életét), Nyers (az Újpest volt válogatott balszélsője, aki Franciaországban és Olaszországban is nagy sikereket aratott).

A mérkőzés krónikájához tartozik még, hogy az első találkozót

a Gijon nyerte 1:0-ra

tehát barcelónaiak részéről a lét, vagy nemlét kérdése forgott kockán, főleg azért, mert az Espanol vezetői a jobb jövő reményében már több játékost megvásároltak a következő idényre, úgy hogy mindenképpen bent kellett maradniok az I. osztályban — pikantériaként azokkal a játékosokkal, akiknek a felmondólevelét már megírták. Persze ezek a fiúk sem „szerelemből" tették, amit tettek, hanem a prémiumért, a százezer pesetáért (1600 dollár), amely egy jó szakmunkás két évi fizetése.

Még talán a mérkőzésnél is érdekesebbek voltak a külső körülmények, s éppen ezért kissé közelebb szeretném hozni a színhelyet, az Espanol pályát az olvasókhoz. A spanyol ember természetétől fogva kissé hangos az utcán, a vendéglőben, de főleg a labdarúgó pályán. Ha azt mondom fülsiketítő, ez egyáltalán nem túlzás. Az ember saját szavát nem hallja mellettük. Zengett, zúgott a stadion, sisteregtek, pattogtak a petárdák, zúgtak a szavalókórusok, lengették a zászlókat és olyan fennhangon tárgyalták a várható esélyeket, hogy az ember pillanatonként azt hitte, hogy valahol összeverekedtek. Pedig erről szó sem volt, csak még volt egy kis idő a mérkőzés kezdetét jelző füttyszóig.

Így „értékeli" Polgár Imre, a Labdarúgás rajzolója a spanyolok NEK-győzelmét

Aztán elkezdődött a kétszer 45 perc. Ha valaki nekem mesélné, el sem hinném. Pedig minden úgy volt, ahogy leírom: az első 15 percben szinte „háború folyt a pályán".

A bikaviadal ötlött az ember eszébe,

amikor a napokig éheztetett és sötétben tartott állatokat kiengedik az arénába. 20 játékos szaladgált fékevesztetten a labda után, közben egymásnak, a labdát csak elvétve lehetett látni a gyepszőnyegen, annál többször a fényszórók sugarában s ezért nagyon találó volt az egyik magyar fiú megjegyzése: útban van nekik a pálya.

Negyedóra után kettős kiállítás történt. S ez „forradalmi" változást hozott. Kialakult a játék, olyan ütemben, gyorsaságban, — ha viszonylag nem is magas nívón —, hogy az ember kapkodta a fejét, mint egy ping-pong mérkőzésen S még valamit meg kellett állapítani: a játékmester Kubala László volt. Amit ez a tetőtől talpig izom, ritkuló hajú, 37 éves labdarúgó művelt, az a maga nemében páratlan. Legalább 20-szor vágtázott 40—60 métert, szerelt a jobbhátvéd helyén, támadott a balszélen, ragyogó gólt fejelt a balösszekötő posztjáról és volt egy bombalövése a jobbszélső helyéről, hogy szinte porzott a kapufa. Vezérletével

az Espanol 3:1-re győzött,

megvolt a szurkolók öröme, jövőre is az I. osztályban játszhatnak, olyan ellenfelekkel, mint a Real Madrid, vagy a Barcelona.

Kubalát említettem a mérkőzéssel kapcsolatban és ismét hozzá kell visszakanyarodni. Elsősorban azért, mert ő az Espanol edzője, és kíváncsi voltam rá, milyen edzéseket folytat, hogyan tudja ilyen küzdőszellemre nevelni játékosait és mi a titka a spanyol fiúk hihetetlen gyorsaságának.

A mérkőzést követő este meglátogatta a magyar csapatot és a fiúkkal tárgyalta meg a NEK tapasztalatait és a maguk osztályozóját. Nehéz volt kicsalni közülük, de azért hamar ráállt a szakmai beszélgetésre. Leültünk egy asztalhoz, papírt ceruzát kerített és máris rajzolta a gyakorlatokat, amelyeknek elsőrendű célja a gyorsaság fokozása, a figyelem összpontosítása, a küzdelem fel nem adása. Öt játékost rajzolt fel, akik a pályán 8—10 méter távolságban állnak egymástól és befutandó távjuk 60 méter. Hamarosan „cikk-cakk" alakul ki közöttük és amíg egyik kézből a másikba repül a labda, repülnek a nevek is a levegőbe, úgy hogy senki nem tudja, ki kapja majd a labdát, és hogy milyen helyzetben. Előre, hátra, vagy oldalt kell-e futnia, s aztán őneki kihez kell passzolni. Ez csak egyik gyakorlat volt, de az ilyen magyarázgatásra hamarosan ráunt és azt mondta menjünk ki az utcára, ott majd a vezényszavakat is elharsogja, mert az sem mindegy, milyen hangon kapja az utasítást a játékos.

Kihívta magával Kaszást is, (aki a Vasasban játszott) és aki ősztől már az Espanol játékosa. Az előkelő üdülőhely fürdővendégei nem tudtak hova lenni a csodálkozástól, amikor a villanyfényben úszó kis utcán, vágtázó, menetelő, gimnasztikázó alakokat pillantottak meg. Azt hitték elment az eszük. Pedig

Így látja Del Arco, a spanyol rajzoló Kubalát

csak Kubala tartott szemléltető edzés-bemutatót,

hogy kis ízelítőt adjon abból, amit egész évben csinál. Pattogtak vezényszavai, ő maga is végezte a gyakorlatokat, ketten Kaszással olyan ritmikusan, olyan ütemesen mozogtak, mintha egy embert láttam volna.

— *Ez történik a pályán is* — fűzte hozzá magyarázatul, miután kifújta magát. Igenlően bólogatott rá Kaszás is, akinek már szintén van tapasztalata Kubala edzéseiről.

— *Semmi különös, egyáltalán nem ördögi az amit csinálunk, csak hihetetlen fegyelmezettség és akaraterő szükséges hozzá és ez a spanyol játékosokban meg is van.*

— *Láttam a NEK mérkőzéseket és megállapításom, ha a magyar futballisták is kb. így dolgoznának otthon — mert amint hallottam egyáltalán nem így van — nem lehetne őket megverni, hiszen játéktudásból, ötletből, szellemből, minden túlzás nélkül nekik van a legtöbb Európában, de talán a világon is.*

— *Nálunk a bajnoki szezon hihetetlenül fárasztó — folytatta Kubala. S ha egy együttesnek nincs ilyenfokú felkészítése, az hamar elbukik. Már pedig itt a játékos sorsát az eredmények alakítgatják. Egy edzésem nem több 50—60 percnél, de abban nincs megállás, s a munka intenzitása olyan fokú hogy akár 2—3 órás „könnyed" edzésének is megfelel.*

Kubala szavait az évek óta Egyiptomban edzősködő Szabó Pál is alátámasztotta, aki átlátogatott Spanyolországba a NEK-mérkőzésekre, és megtekintette egykori tanítványának Kubalának a munkáját is. Háromheti megfigyelését papírra rögzítette, ábrákkal tüzdelte, és megígérte, hogy ezt el is küldi a „Labdarúgás"-nak. Ha a küldemény megérkezik a jövő hónapban közzé is tesszük, egy kis betekintésül.

A spanyolországi NEK mérkőzéssorozat természetesen Madridban és Barcelonában is állandó beszédtéma volt. A világ minden részéből összesereglett és Spanyolországban játszó magyar és más országbeli futballisták taglalták a csapatok játékát, tudását. Egyezett a véleményük abban, hogy

ha a magyar fiúk megtanulnak küzdeni,

felgyorsítják játékukat, akkor hamarosan megindulhatnak ismét a felfelé vezető úton — de *addig nem.*

S valóban sok megszívlelendő dolgot lehetett hallani. A kint járt tudósítók, de némelykor a magyar csapat vezetői is megállapították, hogy játékunk túl lassú, körülményes, nélkülözi az átütőerőt, s így természetszerűleg az eredményességet is. Ha az ember utólag összegezi a látottakat őszintén meg kell állapítania, a NEK mérkőzések döntői egyáltalán nem elégítették ki az előzetes várakozásokat. A szovjet—dán mérkőzés kivételével — amelyen nagy volt a tudásbeli különbség a két csapat között — egyik mérkőzés sem hozott igazán jó játékot. Persze az ilyen végküzdelemben általában mindenki csak a pillanatnyi végeredményre tör, és mivel nem volt kimagasló képességű csapata ennek a tornának, a

Pereda (a kép balszélén) a szovjetek elleni mérkőzésen megszerzi a spanyolok első gólját

(MTI Külf. Képszolgálat, Foto Fiel Madrid felv.)

test- test elleni harc, küzdelem dominált mindig, és győzött az aki bátrabb, harcosabb, gyorsabb volt — és tegyük hozzá, — akit a hazai körülmények is segítettek mint a spanyol csapatot.

Sok külföldi értékelést olvastam már a NEK spanyolországi mérkőzéseiről, alkalmam volt hallani a legkülönbözőbb külföldi szakírók, szakemberek véleményét, és ennek végső összegezése az volt, hogy Spanyolország együttese most

megérdemelten nyerte el az európai elsőséget,

de egyáltalán nincs biztosítéka arra, hogy ezt meg is tudja tartani. A magyar csapatról meg annyit: csalódást okozott, mert mindenki emlékezetében a párizsi játéka, nagyszerű győzelme élt és nehezen hitték el, hogy ugyanazt a válogatottat látták a colombesi pályán, mint a Bernabeu vagy a Nuo Camp stadionban.

Nem történt semmi tragikus Spanyolországban, csak megmutatkoztak az ismételten előbúvó hibák, hiányosságok, amelyeket hamar orvosolni kell, mert különben válogatott csapatunk nemzetközi mérlege lassan-lassan leromlik.

Hoffer József

Tichy és Olivella, a két kapitány zászlót cserél a magyar—spanyol mérkőzés előtt. Középen Blavier, a belga játékvezető

(MTI Külföldi Képszolgálat, Európa Press Photo Madrid felv.)

NÉGYSZEMKÖZT

Először a barcelonai repülőtéren találkoztunk. Autóbuszunk már indulásra készen állt, amikor ismerős, hosszú fiatalember kért bebocsátást. Lev Jasin volt, a Moszkvai Dinamo és a szovjet válogatott kapusa. Nagy örömmel üdvözölte őt az egész magyar csapat.

— *Csak egy percem van,* — kezdte — *mindjárt indulunk Madridba. Hol vagy Szentmihályi?* — kérdezte s egy pillanat múlva már mellette termett.

— Hát ide figyelj

— magyarázta magyar kollégájának. — *Nagyon veszélyes a középcsatáruk és a jobbszárny. A 10-es távolról is erősen, és pontosan lő kapura. Ügyelj még a 4-esre. Hansennak hívják. Szőke magas fiú. Jobbfedezetet játszik. No, minden jót, szervusztok!*

Leugrott a buszról. Mire felocsudtunk, már csak azt láttuk, hogy futólépésben közelít a repülőtér bejáratához.

Egy másodpercre csend ülte meg a buszt. A hallgatást Sárosi törte meg:

— ***Rendes fiú ez a Jasin...***

Így kapta a dánok ellen készülő magyar válogatott az első szakmai tanácsokat.

Legközelebb három nappal később találkoztunk. Ez a hetvenkét óra azonban tele volt eseménnyel. Mi legyőztük a dánokat, a szovjetek pedig vereséget szenvedtek a döntőben a spanyoloktól.

Ugyanabban a szállodában laktunk, így hát könnyen megbeszéltük a randevút. A madridi Hotel Velazquez társalgójában két üveg Coca-cola társaságában. Én kezdtem a beszélgetést.

— Köszönjük a tanácsokat, valóban az említett játékosok jelentették a legtöbb veszélyt a magyar kapura.

— *Hát igen. A kapus gyakran jobban látja az eseményeket, mint a lelátón ülő újságíró, rádió vagy tv. riporter. Játékostársaim mozgásán kívül az ellenfél kapuratörő csatárait nem felülnézetben, de szemtől szembe tudom megfigyelni. Ráadásul én is cselekvő résztvevője vagyok a játéknak.*

Iszik egy kortyot, majd biztatás nélkül folytatja:

— *Láttam a magyar csapat második mérkőzését is.*

Érthetetlen, amit produkáltak.

Legalább olyan gyengén játszottak, mint mi a döntőben. A két csapat játékfelfogása sokban hasonlít egymáshoz. Mi is tulajdonképpen ezért vesztettünk a spanyolok ellen.

— Miben érti ezt a hasonlatosságot?

— *A magyarok is, mi is túlságosan lassan játszunk. Sok az oldaladogatás, a labdának a legközelebbálló játékoshoz való továbbítása. A pálya középső harmadát lényegesen gyorsabban kell átjátszani, mint ahogy azt mi tesszük. Ez a mostani játékunk lehetővé teszi az ellenfélvédőinek, hogy felzárkózzanak, rendezzék soraikat és a támadókkal szemben számbeli fölényt érjenek el.*

— *A szovjet és a magyar labdarúgás között azonban van más hasonlatosság is. Nekünk is sok mindent újra kellett kezdeni. A régi nagycsapatunk kiöregedett, a fiatalok pedig még nem érik el az ő klasszisukat. Véleményem szerint a 10 évvel ezelőtti csapatunk jobb volt, mint a mai. Remélem azonban, hogy a világbajnokságig beérnek a mi fiataljaink is.*

— Kire gondol a régiek közül?

— *Elsősorban a karmesterre, Igor Nettora, meg a csatárainkra. Azt hiszem elég, ha csak néhány nevet említek: Iszajev, Tatusin, Iljin, Szalnyikov... Persze nemcsak az a baj, hogy ezek kiöregedtek. Sokat,*

nagyon sokat fejlődtek az ellenfelek is.

Már sorolja is.

— *Az angoloknak sikerült a leghamarabb talpraállniok. Megerősödtek a csehszlovákok, olaszok, jugoszlávok. Nagyot léptek előre az NDK labdarúgói is. Nyugodtan mondhatom, hogy kiegyenlítődés történt Európában. Ez persze nem mindenütt jelentett színvonalemelkedést. Ma már ott tartunk, hogy semleges pályán a legtöbb mérkőzés háromesélyes. Ezen a NEK döntőn nagyon sokat segített a spanyoloknak a hazai pálya, a közönség lelkes biztatása és nem utolsósorban az, hogy játékosaik megszokták a fullasztó, szinte trópusi kánikulát. Mindezek ellenére könnyen kikaphattak volna a magyaroktól, ha csatársorukban Tichy és Albert a szokott formáját kijátsza és a fiatal Bene berúgja helyzeteit.*

— A spanyolok győzelmét reálisnak tartja?

— *Az adott körülmények között erre csak igennel válaszolhatok. Gyorsaságban, frisseségben felülmúlták ellenfeleiket, és ami a leglényegesebb, kevés gólhelyzetüket jól kihasználták.*

— *A döntő előtt valamennyien reménykedtünk. Biztunk abban, hogy megvédjük a kupát. A televízión keresztül megismertük a spanyolok*

A spanyol csapat második gólja Jasin hálójában

(Európa Press Photo Madrid felv.)

LEV JASINNAL

játékát, — mint mondtam, láttuk a magyarok elleni mérkőzésüket. A meglepetést nem annyira a spanyolok, mint inkább a magyar csapat játéka jelentette. Nem ismertünk a magyarokra. Tudtuk, ha így játszunk, mi is kikapunk. Megkaptuk tehát a leckét. És erre mi történt? Ugyanolyan rosszul csináltuk és mi is alulmaradtunk.

— Miben látja a szovjet csapat vereségének fő okát?

— Elsősorban idegileg nem bírtuk a megterhelést. Rossz volt nézni a kapuból, milyen bizonytalanok voltak játékostársaim. A fiatalok, — Anyicskin, Susztyikov és a többiek tapasztalatlanok még. Nem tudták lefékezni a spanyolok gyors játékát. Az eső sem kedvezett nekünk. Védőjátékosaink nehezen fordultak, mozgásuk lelassult és bizonytalanná vált. Támadójátékunkból hiányzott a határozottság, az átütő erő. Többen formájuk alatt játszottak, elsősorban a belsőhármas. A szélsőkből hiányzott a lendület, mindketten lényegesen jobb játékra képesek. Higyje el, nem túlzok, ha azt mondom, ha Csiszlenkonak megy a játék, jobb mint Garrincha. Most pedig sem ő, sem a többiek nem tudták a szoros emberfogással játszó spanyol védelmet áttörni.

— Csapatunkból hiányzott egy Suarez-típusú játékos, aki bejátssza az egész pályát és jó labdákat ad előre. Nagyon tetszett a spanyolok négycsatáros támadójátéka, az állandó helycsere. Jól cseleznek, bátran mennek közelharcba, lövéseik mindig erősek és helyezettek voltak. Ebben különösen Pereda, Marcelino és a két fedezet Zoco és Fuste jártak élen.

— Mint kapusnak, mi a véleménye az annyira divatos 4—2—4-es játékrendszerről?

— A mai korszerű labdarúgásban nem helyes a különböző játékrendszerek merev alkalmazása. Aki a 4—2—4-et alkalmazza, az a megerősített védelem mellett bizonyos mértékben lemond a támadójátékról. A védők számbeli fölénye miatt nehezebb a gól elérése. Ezt mutatják egyébként a bajnoki mérkőzések eredményei is. A hátvédek csak ritkán futnak fel a széleken, pedig ezzel könnyen zavart lehetne okozni a kapuk előtt. Eljön egyszer az az idő, amikor az eredményesség érdekében mindenki támadni fog, de ha kell, mindenki hátrajön majd a labdáért. Támadni fog az egész csapat, talán még a kapus is...

Érdekes, hogy ezt éppen egy kapus mondja. Egy rutinos, 62-szeres válogatott kapuvédő, sok kemény küzdelem, siker és balsiker részese.

— Hosszú pályafutásának melyik volt a legszebb és melyik a legfájóbb emléke?

— A győzelmekre mindig szívesen emlékszem vissza, nehéz a legkedvesebbet kiválasztani. A NEK döntőben elért sikerünknek nagyon-nagyon örültem, ezt a mostanit a kellemetlenek közé kell sajnos sorolnom. A legfájóbb mégis a chilei világbajnokságon elszenvedett vereség volt.

— No és a visszavonulás?

— Szó sincs róla! Bár nálunk sok a tehetséges fiatal kapus, nem akarom még abbahagyni. Szeretem a labdarúgást, és amit szeret az ember, arról nem könnyű lemondani. Védek tovább, védek mindaddig, amíg szükség van rám!

Szőnyi János

Magyar támadás a dánok elleni mérkőzésen

APRÓSÁGOK A LABDARÚGÓ VILÁGBÓL

Bobby Moore, akinek Pelét kellett volna őriznie az 5:1 arányú brazil győzelemmel végződött Brazília—Anglia válogatott találkozón, a mérkőzés után kijelentette: „soha nem találkoztam még ilyen labdarúgó fenoménnal, mint Pelé."

•

Az angol klubok mindjobban összeütközésbe kerülnek az egységes angol labdarúgó válogatott kialakításának gondolatával. Nem tetszik a kluboknak, hogy egyik-másik játékosukat hosszabb időre elviszik és éppen ezért a Liverpool, Anglia legújabb bajnokcsapata, három legjobb játékosa: Hunt, Milne és Thompson nélkül utazott el az Egyesült Államokbeli vendégszereplésére. Mindezzel elégedetlenségüket fejezik ki az angol szövetség „eljárása" miatt.

•

Véglegessé vált, hogy Ocwirk a volt sokszoros osztrák labdarúgó válogatott megválik a Sampdoriánál viselt edzői tisztségétől. Valószínűleg visszatér Ausztriába.

•

A belga labdarúgó szövetség hivatalos orgánumának „tízparancsolata": *„Megfelelő technika nélkül futballozni olyan, mint homokba várat építeni",*

„Addig ne játsszon valaki, amíg a labda nem a rabszolgája",

„A nagy erőfeszítés mindig meghozza az eredményét".

ELHÚNYT HOCHSTEIN REZSŐ

az MLSZ, a Műegyetem FC és a 33 FC alapítója

Szomorú hír érkezett messze Alexandriából: elhúnyt a 84 éves Hochstein Rezső a magyar labdarúgó sport egyik „atyja". A magyar labdarúgó tarsadalom 1960-ban kapott tőle értesülést, amikor az MLSZ jubiláris bizottságának meghívására válaszolt:

„Meghívástokat a Magyar Labdarúgók Szövetsége alapitásának 60. évfordulójára köszönöm, de sajnos, az ünnepségen nem vehetek részt. Az első világháborúban jobb csipőcsontom eltörött, s vagy 20 éve ugyanezen a helyen autóbaleset ért s ma csak fakeret segitségével tudok döczögni."

Írt azonban az MLSZ egykori megalapításának szükségességéről is:

„Az MLSZ-t nem egy vagy két ember kezdeményezte. A magyar csapatok játékosainak cserélgetése, ugyanazon játékos több csapatban való szereplése, a birói teendők meghatározása és a külföldi példák logikusan és automatikusan vezettek egy felsőbb hatóság megalakitásához, hogy az teljes autoritással rendet teremtsen, rendezze és ellenőrizze a bajnokságokat. Steiner Hugó és Horváth Ferenc kiváló munkát végeztek ez irányban. Amennyire visszaemlékezni tudok, az MLSZ alakuló közgyülését az István főherceg szálloda különtermében tartottuk."

Az utolsó hazaküldött fényképe — 1962-ből

Hochstein akkor már túl volt két alapításon: a Műegyetemi Football Csapat, majd Club (MFC) és a 33 FC létrehozásán is.

Hochstein „eredeti" MFC-nevelés volt, maga is műegyetemi hallgató és középcsatárt játszott (szemüveggel). Elvégezvén a Műegyetemet, jómódú apja előbb segédmunkásnak adta, hogy napi egy korona bérért keresse meg először két kezével a kenyerét — s csak azután lett a Ganz mérnöke. Megtanult angolul, franciául, németül és szerbül, a Ganz megbízásából bejárta az egész Balkánt, mint építésvezető, majd kiküldték Egyiptomba, ahol az ő vezetésével több nagy város víz és elektromos áramfejlesztő berendezéseit készítették el, mintegy három és félmillió aranykorona értékben. Az egyiptomi kormány egyik feltétele az volt, hogy a Ganz gyár egy mérnöke állandóan a helyszínen maradjon. Őt bízták meg ezzel több mint fél évszázaddal ezelőtt, s ő azóta is kint élt.

A labdarúgáshoz azonban mindig hű maradt. Ez természetes is, mert az általa alapított csapatokban már 1898-tól résztvett az előidők hazai és nemzetközi mérkőzésein. 1901-ben beállították az MLSZ egyik első válogatott csapatába (az angol Surrey Wanderers ellen), az MLSZ-ben pedig mint szabályalkotó, tanács- és bizottsági tag működött.

Az MLSZ 1961-ben a jubileumi ünnepségen is megemlékezett alapítójáról és táviratban üdvözölte Hochstein Rezsőt. Lelkeshangú távirattal válaszolt:

„Lengjen mindig magasan otthon és külföldön a magyar labdarugás zászlaja".

És most mégis el kell búcsúznunk Tőle, az MLSZ egyik alapítójától. A labdarúgókról sok hamis képet tárnak a világ elé. Azt hiszem, az MLSZ keresve sem találhat jobb példaképet Hochstein Rezsőnél, akit követendő mintaként állíthat oda a mindenkori labdarúgó nemzedék, a közönség elé.

Dr. Földessy János

AHOGY AZ ÚJONC ÉRZI

ÉSSZEL IS SOK MINDENT MEG LEHET OLDANI

Talán különösen hangzik, de mindig érzek egy kis gátlást, amikor nálam sokkal fiatalabb sportemberrel készítek interjut. Vajon megértem-e érzéseit, bele tudom-e képzelni magam az ő helyzetébe, s szemléletben, felfogásban vissza tudok-e fiatalodni mellé. Mert anélkül aligha tudhatom élethűen visszaadni mindazt, amiről szó volt köztünk. S mivel az évek múlásával egyre csak nő közöttünk ez a távolság — így kívánja ezt a természet törvénye — nincs más megoldásom, mint az ő szemükkel nézni az egész mindenséget.

Így vagyok ezúttal Varga Zolival, a magyar válogatott legeslegújoncabb csatárával. Sok mindenről szó esik közöttünk a labdarúgással kapcsolatban s ahogy belemelegszünk az az érzésem, hogy a Zoli-gyerek segíteni akar nekem a visszafiatalodásban. Olyan öreges-okosan, olyan komolyan beszél néhány problémáról, hogy lényegesen csökkenhet közöttünk a korkülönbség. Ahogy hallgatom az az érzésem támad, hogy annakidején tévedett 10 esztendőt az anyakönyvvezető. Mintha nem is 19 éves lenne.

S most elhagyom a szokásos formát. Nem kérdés-felelet formájában adom tovább Varga Zoli gondolatait, hanem csak azt írom le, amit ő mondott. Nem pazarolom a papírt, meg aztán egy interjunak úgy is a felelet a **lényeges része.**

...Talán senkit úgy meg nem lepett a keret-tagságom híre, mint engem, magamat... Egy szombaton reggel mondta az egyik barátom, hogy kerettag lettem... Mondtam, ne szórakozz velem, mert az ilyesmi unalmas... aztán kiderült, hogy igazat mondott...

...Tudom, hogy kicsit nagy volt az ugrás, hiszen addig még csak utánpótlás válogatott is csak egyszer voltam, az angolok ellen... de jól játszottak...

...Sok volt a sérült, talán olyan kényszermegoldás is volt a válogatottságom... és éppen egy Nemzetek Európa Kupája mérkőzésre. ...Egy hétig Tatán már együtt voltam a fiúkkal de azért egy kicsit tartottam attól, hogy a pályán

hogyan fogadnak majd egy zöldfülűt...

hát nagyon kedvesek voltak... biztattak... de jó lett volna gólt rúgni... volt is egy helyzetem... vagy nyolc méterről rászúrtam, de a dán kapus nagyot védett, kiszedte a pipából... hogy az miket védett... a mezőny legjobbja volt, pedig nagyon fiatal (s csillog a szeme, hogy a másik újonc úgy remekelt...)

...Azt tőlem ne tessék kérdezni... Még egy meccs után sem éreztem azt, hogy no most jól ment a játék, úgy látszik ehhez már rutin kell... de azt megérzem, ha nagyon rosszul megy. ...most Barcelonában volt ilyen érzésem... az idén az utolsó előtti ifi-válogatottságomnál ment nagyon rosszul, a belgák ellen... Nem, nem. Higyjék el nem voltam én beképzelt, nem gondoltam azt, hogy én már NB I-es vagyok, már sokszor játszottam a Fradiban, hogy kicsi nekem az ifi-válogatott... hiszen akkor még szóba sem kerültem a nagy-válogatottban... egyszerűen nagyon nem ment...

...szeretek gólt rúgni, hiszen minden csatárnak az a vágya... eddig nyolcat rúgtam a nagy csapatban, ebből hármat az idén... inkább előkészítő csatárnak érzem magam

...azt is kell csinálnia valakinek,

ha nem is olyan tapssal elismert dolog a helyzetkészítés, mint a góllövés... Flórival, meg Rátkai Lacival jól megértjük egymást a „keverésben”... tessék elhinni a Rátkai Laci nagyon nagy focista lesz... nagyon érzi a kaput (több az elismerő szava Laci, mint sem maga felé)...

...nem érzem, hogy fizikumban gyengébb lennék a kelleténél... talán sokat erősödtem... szeretnék mindig ésszel játszani nekem az a véleményem, hogy a mai gyors játékban is sokat el lehet érni okos húzásokkal, hogy úgy mondjam finesszel... tenni kell a labdát, persze gyorsan és váratlanul... valahogy úgy képzelem el ezt, ahogy az aranycsapat csatársora játszhatta... csak az elbeszélésekből következtetek a játékukra, mert én őket nem láttam...

...a spanyolok?... ne gondolják, hogy nagyképű vagyok, de nekem az a véleményem, hogy

semmi különöset nem nyújtottak ellenünk...

még Suarez sem... jó futballista éppen úgy mint Amancio és Marcelino, de egyik sem valami nagyon különös... „nekem a jobbhátvédjük Rivilla tetszett a legjobban... egy csatár volt, akinek a játékát valóban megcsodáltam... Kubala volt az Espanolban... 30 méterről micsoda kapufát lőtt s milyen csodás gólt fejelt... s 37 éves korában végig bírta a pokoli iramot... tőle sokat lehetett tanulni...

...Igen,

a fejjátékommal baj van...

többet kell majd gyakorolni... fiatal vagyok még ahhoz, hogy taktikai kérdésekről beszéljek, de ha szóba került hát megmondom, hogy szerintem a 4—2—4 nem nekünk való... nekem jobban tetszik az, amit a Fradiban játszunk... hát persze ez ízlés kérdése meg nem is az én dolgom...

...Madrid... Barcelona... a tenger... a Prado... mind-mind nagyszerű élmény- már csak ezekért is érdemes sportszerűen élni... Még nem vagyok 20 éves és máris milyen sok szépet láthattam... persze, hogy jó lenne többször is játszani a válogatottban... de nagyon nehéz lesz bekerülni... 1966-ban VB lesz, most jön a nagy „hajtás” ideje

és sokan vagyunk...

A többi része a beszélgetésnek már nem is számított interjunak. Olyan kötetlen társalgás volt persze a futballról. S azért, hogy annak egy részét megírtam nem érzek lelkiismeretfurdalást. Szerintem egy cikkel, de még többel sem lehet elkényeztetni egy fiatal, szerény, tehetséges játékost, mint ahogy a cikkek özönével sem lehet megváltoztatni egy nagyképű, beképzelt „féltehetséget”.

Érzésem szerint az ilyesmi természet dolga. S Varga Zoli, azok szerint akik eddig foglalkoztak vele, a jó természetűek közé tartozik. Az ő érdeke hogy maradjon is közöttük.

M. T.

A tizenharmadik olimpiai bajnokság

Vajon hányszor szerepelt eddig a labdarúgás az olimpiákon? Nézzük, vizsgáljuk a FIFA, azaz a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség évkönyveit, s ott azt találjuk, hogy csak a IV. olimpián, 1912-ben Londonban rendeztek először labdarúgóbajnokságot, s eddig összesen tízszer küzdöttek az olimpiákon a labdarúgók. Ugyanezt találjuk az olasz Calcio (Labdarúgás) című folyóiratban is és még több külföldi kimutatásban. Pedig nem így van. Sokkal jobban volt erről tájékoztatva a nemrég elhúnyt Mező Ferenc dr. a modern olimpiák történetének nagy tudósa. Könyveiben pontos adatokból kiviláglik, hogy már 1900-ban Párizsban és 1904-ben St. Louisban is volt olimpiai bajnokság. Mező dr. az egyik széljegyzetben rávilágít arra, hogy a St. Louis-i olimpia programfüzetében az olvasható, hogy az olimpiai tornán győztes labdarúgó-csapat tagjai aranyérmet kapnak.

Miért nem szerepelnek hát a FIFA évkönyveiben is ezek a labdarúgó-tornák? Talán sovinizmusból? Mert, hogy 1900-ban még nem is volt FIFA, s 1904-ben sem volt még köze a FIFA-nak az olimpiai tornához...

Tény: eddig tizenkétszer szerepelt a labdarúgás az olimpiákon. Íme az olimpiák és azokon a labdarúgó döntők.

I. 1896, Athén: labdarúgás nem volt.

II. 1900, Párizs: Nagy-Britannia—Franciaország 4:0.

III. 1904, St. Louis: Kanada—Egyesült Államok.

IV. 1908, London: Nagy-Britannia—Dánia 2:0. 3. Hollandia.

V. 1912, Stockholm: Nagy-Britannia—Dánia 4:2. 3. Hollandia.
(Magyarország ekkor indult először, az első mérkőzésen: Nagy-Britannia—Magyarország 7:0. A vigaszdíjban Magyarország—Németország 3:1, Magyarország—Ausztria 3:0. Ezzel **Magyarország a vigaszdíj győztese lett.**)

VI. 1916, Berlin: az olimpia elmaradt.

VII. 1920, Antwerpen (az első világháború legyőzött országai nem indulhattak): Belgium—Csehszlovákia 2:0, félbeszakadt, Csehszlovákiát törölték. A végeredmény: **1. Belgium,** 2. Spanyolország, 3. Hollandia.

VIII. 1924, Párizs: Uruguay—Svájc 3:0. 3. Svédország. (Magyarország—Lengyelország 5:0, Egyiptom—Magyarország 3:0.)

IX. 1928, Amszterdam: Uruguay—Argentína 1:1, meghosszabbítás után, a megismételt mérkőzésen 2:1. 3. Olaszország. Vigaszdíj: 1. Hollandia, sorshúzással. (Magyarország nem indult.)

X. 1932, Los Angeles: labdarúgás nem volt.

XI. 1936, Berlin: Olaszország—Ausztria 2:1, meghosszabbítás után. 3. Norvégia. (Magyarországon ekkor profizmus járta, s a gyenge játékerőt képviselő amatőr válogatott már az I. fordulóban 3:0-ra kikapott a lengyelektől.)

A **XII.** és **XIII.** olimpia elmaradt.

XIV. 1948, London: Svédország—Jugoszlávia 3:1. 3. Dánia. (Magyarország nem indult.)

XV. 1952, Helsinki: Magyarország—Jugoszlávia 2:0. 3. Svédország. (A selejtezőben: Románia ellen: 2:1-re, az I. fordulóban Olaszország ellen 3:0-ra, a II. fordulóban Törökország ellen 7:1-re, az elődöntőben Svédország ellen 6:0-ra verte a magyar válogatott.)

XVI. 1956, Melbourne: Szovjetunió—Jugoszlávia 1:0. 3. Bulgária. (Magyarország nem indult.)

XVII. 1960, Róma: Jugoszlávia—Dánia 3:1. 3. **Magyarország.** A magyar válogatott eredményei: India 2:1, Peru 6:2, Franciaország 7:0, Dánia 0:2 és Olaszország 2:1 (a harmadik helyért).

Nagy-Britannia háromszor, Uruguay kétszer, Kanada, Belgium, Olaszország, Svédország, Magyarország, a Szovjetunió és Jugoszlávia pedig egyszer-egyszer lett olimpiai bajnok.

Megvédi-e Jugoszlávia olimpiai bajnokságát?

Csak néhány hete alakult ki a tokiói 16-os döntő mezőnye. Mi most a mezőny tagjait három csoportba osztottuk. Az elsőbe azokat tettük, amelyek látszólag a legnagyobb játékerőt képviselik, s eddig is sikerrel szerepeltek az olimpiákon. A másodikba kerültek a közepes képességűek, a harmadikba pedig a látszólag esélytelenek. A csoportokon belüli felsorolás nem rangsor.

I. csoport: Jugoszlávia, Magyarország, Németország, Csehszlovákia, Románia, Olaszország.

II. csoport: Japán, Argentína, Brazília, Egyesült Arab Köztársaság, Marokkó, Koreai NDK, Dél-Korea.

III. csoport: Mexikó, Irán, Ghana.

Nem véletlen, hogy mind a hat európai ország, s csak európai ország került az első csoportba. A legutóbbi években állandóan európai országok nyerték az olimpiai bajnokságokat, az amerikai országok a profizmus miatt csak közepes játékerőt képviselő amatőr csapatokat indítanak Tokióban, Ázsia és Afrika pedig a feltörés ellenére sem játszhat még prímhegedűt.

Valamennyi közül a védő *Jugoszlávia* látszik a legesélyesebbnek. A jugoszlávok majdnem ugyanolyan szerepet játszanak az olimpiákon, mint a korábbi években a Real Madrid a Bajnokcsapatok Európa Kupájában. A jugoszláv válogatott háromszor egymásután, 1948-ban, 1952-ben és 1956-ban második helyen végzett, majd 1960-ban az első helyre is felkerült.

A jugoszláv válogatott 1920-ban szerepelt először, s érdekes, hogy első mérkőzését olimpián játszotta: Antwerpenben a csehszlovákok — elleni eredményük 0:7 volt. Négy évvel később, a párizsi olimpián 7:0-ra kapott ki Uruguaytól, de a huszas évek vége felé mind gyakrabban születtek a jugoszláv sikerek, majd a második világháború után Európa élvonalába került a jugoszláv labdarúgás.

Most mint védő selejtező nélkül indulhat Tokióban, de csapatában sok kiválóság nem szerepelhet. Így Sekularac, Galics, Soskics, Juszufi, Durkovics és így tovább. Azaz azok a játékosok, akik a legutóbbi, az 1962. évi világbajnokságon szerepeltek. Meg tudják-e védeni nélkülük is bajnoki címét? Ez a torna egyik legérdekesebb kérdőjele.

Egy felkiáltójel

A selejtezők legnagyobb meglepetése talán ez volt: Németország (az NDK csapata képviseli)—Szovjetunió 4:1! Még hozzá semleges pályán, Varsóban. Előzőleg az NDK-ban és a Szovjetunióban is 1:1 volt az eredmény. Pedig... A szovjet válogatott a finnek elleni 7:0-ás és 4:0-ás győzelemmel jutott a selejtező II. fordulójába.

Érdekes, hogy a német csapat hét mérkőzést is játszott. Először el kellett dönteni, hogy a két Németország közül melyiknek csapata induljon. Itt az NDK csapata 3:0-ra nyert, s 2:1 arányban vesztett, tehát 4:2-s összesített gólaránnyal jutott a selejtezőbe. Utána már Németország név alatt Hollandia ellen 1:0 és 3:1 arányban nyert, majd ekkor jöttek a Szovjetunió elleni mérkőzések. Pillanatig sem vitás, hogy a német csapat jelentős szerepet játszhat az olimpián.

Saját csapatunktól természetesen jó szereplést várunk, s abban reménykedünk, hogy hosszabb szünet után a magyar labdarúgás végre helyt tud majd állni a nagy nemzetközi tornán is.

A többi európai ország? A románok fémjelzése: kiverték a dánokat és a bolgárokat. Az olaszok I A-osztályú játékosokkal vonulnak fel, keretükben olyan játékosok is vannak mint például az országos válogatott Mazzola. A csehszlo-

Együtt a tokiói 16-os döntő mezőnye

vákok, akik a chilei VB-n a 2. helyet szerezték meg, meglehetősen könnyen jutottak Tokióba. A francia amatőr válogatott elleni 4:0-ás és 4:2-s győzelem után már nem kellett tovább játszaniok, mert a Nagy-Britanniát kiverő Görögország visszalépett. Schroif, Popluhar, Pluskal, Masopust, Scherer, s mindazok, akik Chilében szerepeltek Tokióban hiányozni fognak a csehszlovák csapatból.

Az ázsiaiak, az amerikaiak és az afrikaiak egy-két kimagasló eredménye

Az olimpiát rendező Japán csapata selejtező nélkül jutott a 16-os döntőbe. Japán igazi labdarúgó-bemutatkozása a berlini olimpián volt: Svédország csapatát 3:2 arányban legyőzte. Ez az eredmény akkoriban világszerte feltűnést keltett. Milyen eredményeket értek el a japánok a legutóbbi években? Az 1954. évi VB selejtezőjén: Japán—Korea 1:5 és 2:2 mindkét mérkőzés Tokióban) 1956-ban Dél-Korea ellen Japánban 2:0 és 0:2, Ausztráliában Ausztrália ellen az olimpiai bajnokság első fordulójában 0:2, 1958-ban az ázsiai játékokon Fülöpszigetektől és Hongkongtól kikapott a japán válogatott, s ezzel kiesett a további küzdelemből. 1959-ben Dél-Korea ellen mindkét olimpiai selejtezőjét Tokióban játszotta, előbb 2:0-ra kikapott majd 1:0-ra győzött. 1962-ben Svédország ellen Japánban 1:5. 1962-ben az Ázsiai Játékokon: India 0:4, Dél-Korea 0:1. ... Ugyanebben az évben Malayában a Futball-Fesztiválon: Pakisztán 1:1, Malaya 2:2, Burma 1:3...

Ezek az eredmények sokat nem mondanak. Hazai pályán egy-két kisebb meglepetést azért okozhatnak a japánok.

Mit tudhat Argentína és Brazília amatőr válogatottja?

Mindkettő szerepelt az 1960. évi olimpián, de a csoport mérkőzéseken egyikük sem jutott túl. Néhány eredményük: Brazília: Nagy-Britannia ellen 4:3, Tajvan ellen 5:0, Olaszország ellen 1:3, Argentína: Dánia ellen 2:3, Tunézia ellen 2:1, Lengyelország ellen 2:0.

Az Egyesült Arab Köztársaság csapata sem keltett túl nagy feltűnést a római olimpián: Törökország 3:3, Jugoszlávia 1:6, Bulgária 0:2. Azóta azonban javult az EAK-csapat.

Németország—Szovjetunió 4:1. Az olimpiai selejtező mérkőzés egyik küzdelemteljes jelenete: támad a sötétinges szovjet csapat

(MTI Külföldi Képszolgálat)

Jól szerepelhet Marokkó. Gondoljunk csak arra, hogy az 1962. évi VB selejtezői során Spanyolország csak 3:2-re és 1:0 nyert Marokkó ellen, vagy arra, hogy tavaly a Szovjetunió válogatottja csak 1:1-et ért el Marokkóban, Svájc kikapott Marokkóban, s ugyanott a Budapest néven szerepelt magyar válogatott csak 2:1-re nyert.

Dél-Korea. A selejtezőben Tajvan ellenében csak szerencsével, sorshúzással jutott tovább, de Izraelt már nem véletlenül verte ki. Hiszen 1957-ben Hongkongban az Ázsiai Játékokon Dél-Korea lett az első és Izrael pedig a második. 1962-ben az Ázsiai Játékokon Dél-Korea a 2. helyen végzett. Dél-Korea csapata a legutóbbi években sokszor játszott Japánban, s ez nem megvetendő előny.

A Koreai NDK csapata a legutóbbi időkben jelentősen feljavult, s több figyelemre méltó eredményt ért el. Például: GANEFO Játékok 1963, a döntő: Egyesült Arab Köztársaság—Koreai NDK 1:1, sorshúzással az EAK lett az első.

Mexikó az 1960. évi olimpiai selejtezőjében Perutól 1:0-ra kapott ki (Magyarország—Peru 6:2), Brazíliával szemben 2:1, Argentínával szemben pedig 3:1 arányban maradt alul.

Irán és Ghana Tokióba kerülését — sok más országgal együtt — annak köszönheti, hogy Európának csak öt helyet biztosítottak a döntőben (Jugoszlávia külön, mint védő került oda), s a játékerőben sokkal lentebb álló Ázsiának és Afrikának pedig három-három helyet. Így furcsa erőviszonyok alakulhatnak ki, s sok függ attól, hogy milyen csoportbeosztások készülnek majd.

Az olimpiai labdarúgó-bajnokság 16-os döntője október 11-én kezdődik és október 23-án fejeződik be. Az eddigi olimpiákon csak az első négy hely sorsát döntötték el, most az 5. és a 6. helyért is lesz küzdelem.

Mattanovich Béla

Az ezredik!

Magyarországon 1926. óta folyik „valódi" országos bajnokság. Ez mi akar lenni? — kérdezheti az olvasó, hiszen 1901. óta van magyar bajnokság. Valóban így is van, csakhogy 1901 és 1926 között Budapesten és vidéken is önállóan rendeztek körmérkőzéses bajnokságot, 1926 őszén a profi bajnoksággal vezették be azt, hogy a budapesti csapatok a vidéki csapatokkal együtt küzdenek a bajnoki címért, azóta utaznak a budapestiek vidékre, a vidékiek Budapestre és a vidékiek más vidéki városokba a bajnoki mérkőzésekre. 1926 őszén még csak két vidéki csapat szerepelt az I. osztályban, a szombathelyi Sabaria és a szegedi Bástya, ma viszont több a vidéki, mint a budapesti, mert az arány 8:6 a vidékiek javára.

Nézzük csak meg, hogy hány mérkőzést játszottak 1926 óta az élvonalban eddig azok a csapatok, amelyek a legtöbbször szerepeltek ott.

Ferencváros	995	628	160	207	2881 : 1342	1416
Újpesti Dózsa	992	592	199	201	2800 : 1418	1383

Íme a Ferencváros és az Újpesti Dózsa az 1000. országos bajnoki mérkőzése előtt áll. A Ferencváros az őszi idény 5. fordulójában, az Újpesti Dózsa pedig a 8. fordulóban vívja az 1000. mérkőzést.

Hozzá kell tenni az eddig játszott mérkőzés között van egy-két olyan, amely nem a pályán dőlt el. Ez azonban természetes, mert ha sok év eredményeit adjuk össze, akkor mindig találni visszalépés és törlés miatt le nem játszott mérkőzéseket.

Az MTK, amely a fasiszta években kénytelen volt feloszlását kimondani, természetesen sokkal kevesebb mérkőzést játszott mint a Ferencváros. Ha a Bp. Honvédot a Kispest utódjának tekintjük, akkor szintén közeledik az ezres határ:

Bp. Honvéd	992	474	198	320	2348 : 1812	1146
MTK	858	525	158	175	2310 : 1149	1208

És vajon hány mérkőzést játszottak a legtöbbet szerepeltek 1901. óta, illetőleg azóta, hogy az I. osztályban küzdenek?

Ferencváros	1426	913	238	275	4052 : 1779	2064
Újpesti Dózsa	1373	757	281	335	3415 : 1945	1795
MTK	1272	836	216	220	3687 : 1884	1888

MTK—Vasas 3:2 — a Népstadionban. Az esti mérkőzésen Danszki és Keszei szereli Puskást

(MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

Most dől el a 64. magyar bajnoki cím sorsa. Eddig a Ferencváros és az MTK egyformán tizenkilencszer volt bajnok, az Újpesti Dózsa kilencszer, a Bp. Honvéd ötször, a Csepel négyszer, a Vasas háromszor, a BTC kétszer, és két vidéki csapat, a Nagyváradi AC és a Győri Vasas ETO pedig egyszer.

Régen sokkal több gólt rúgtak, mint manapság. Volt úgy, hogy az MTK négy egymást követő bajnokságban 100 gólnál is jóval többet ért el:

1916/17: 113 gól
1917/18: 147 gól
1918/19: 116 gól
1919/20: 113 gól

Tegyük még hozzá, hogy 1916—17-ben, 17—18-ban és 18—19-ben csak 12 csapat szerepelt az I. osztályban, s csak 1919—20-ban volt a mostaninál eggyel több, azaz 15 csapat. Ez volt azaz időszak, amikor Schaffer, Schlosser, Konrád II, Orth, Braun, Molnár és más világhírű játékosok szerepeltek a kék-fehérek csapatában, amikor Schaffer mindig így szólt a hátvédeknek, a védőknek:

— *Ne idegeskedjenek! Ha bekapnak egy gólt, akkor mi elől kettővel válaszolunk.*

Az MTK azóta nem lépte túl a 100-as határt.

A Ferencváros csapata is többször rúgott 100 gólt, igaz, néha csak éppen lépte át a százas határt:

1931—32: 105 gól
1935—36: 103 gól
1936—37: 102 gól
1938—39: 121 gól
1940—41: 113 gól
1941—42: 124 gól
1948—49: 140 gól

1931—32-ben mint 100 százalékos bajnok rúgott a Fradi 105 gólt, s Takács II, azaz a kis Taki 42, Toldi 23, Turay I József pedig 12 gólt szerzett. 1935—36-ban, 36—37-ben, 38—39-ben mint 2. helyezett rúgott 100-nál több gólt az FTC, mindenkor túlszárnyalva a bajnok teljesítményét, sőt 1941—42-ben mint 6. helyezett rúgott 124 gólt, s ugyanakkor az előtte állók nem érték el a százas határt. 1948—49-ben a 140 gólhoz Deák egymaga 59 góllal járult hozzá.

Az Újpest, illetőleg az Újpesti Dózsa is átlépte néhányszor a százas határt:

1936—37: 101 gól
1937—38: 107 gól
1945: 125 gól
1946—47: 107 gól

Volt úgy, hogy az Újpest 184 gólt rúgott. Ez 1945—46-ban történt, akkor azonban előbb Keleti és Nyugati csoportban folyt az NB I küzdelme, majd a legjobb 10 folytatta tovább, s így összesen 36 mérkőzésen született a 184 gól. Ilyen se lesz soha többé, de 100 gólos teljesítmény is aligha születik egyhamar.

M. B.

11-es (a LABDARUGÁS kérdés-felelet játéka)

Játékvezető: PÁNCZÉL LAJOS

(Megfejtések a 21. oldalon)

1. Július első — kánikulai — hete, már a labdarúgóbajnokság őszi mérkőzéseit játsszák az NB I csapatai. Mikor fejeződik be az őszi forduló?
2. A Nemzetek Európa Kupája négyes döntőjének legjobb játékosa az Internazionaletól kölcsönkért spanyol Suarez volt. Mi a jeles játékos pályafutása dióhéjban?
3. Érdekes jelenet volt a NEK spanyol—szovjet döntőjében az a jelenet, amikor Suarez egy szabadrúgásnál rosszul találta el a labdát, földbe rúgott, majd hirtelen javított: jól elrúgta. A játékvezető lefújta és Spanyolország ellen ítélt szabadrúgást. Miért?
4. A magyar labdarúgóválogatott az első években csak Ausztria és Csehország csapatával játszott. Mikor és melyik ország válogatottja lépett be harmadik ellenfélnek?
5. „Hangya" — melyik híres magyar labdarúgónak volt ez a becézőneve?
6. Csehszlovákia labdarúgóbajnokságát a Dukla nyerte meg. Hányadszor?
7. Az NB I csapatai közül melyek játszanak kék-fehér mezben?
8. Melyik csapat nyerte Brazília első labdarúgóbajnokságát?
9. Messze földön híre van a magyar futball-labdának. Mennyit exportálunk belőle?
10. Ki a szovjet labdarúgóválogatott edzője és kapitánya?
11. Bedobás az egyik kapu közelében. A támadásban levő csapat balfedezete a labdát az ellenfél kapuja elé dobja, ahol ott áll középcsatár társa egyedül, az ellenfél védelmi vonala mögött. Jól jön fejére a labda és pontosan a hálóba továbbítja. Mit ítél a játékvezető: gólt vagy lesállás miatt szabadrúgást?

Oscar-díjjal tüntették ki Lucien Mullert, a Real Madrid francia játékosát, s tetejébe csinos kislányoktól csókokat is kap. Körülötte játékostársai, a balszélen Puskás, jobboldalt pedig Di Stefano és Gento

(MTI Külföldi Képszolg., AFP felv.)

A KK-ért

A Spartak Sokolovo Prága az MTK után a Bolognát is kiverte a KK-ból. Képünkön Dyba, a prágaiak balszélsője sportszerűen átugorja a Bologna vetődő kapusát a prágai mérkőzésen

(MTI Külföldi Képszolg., CTK Prága felv).

Miről tárgyaltak és vitatkoztak az UEFA

Öt napon át folytak az európai labdarúgó-szövetség 3. nemzetközi edző-továbbképző tanfolyamának előadásai, vitái és gyakorlati bemutatói a lipcsei TF-en, illetve a város hatalmas stadionjában. 26 ország 58 küldöttje vett rajta részt. Az NDK labdarúgó-szövetsége kitűnően rendezte meg a tanfolyamot, s ahogy a résztvevők megnyilatkozásaiból kiviláglott, az ötnapos együttlét közel 40 órás elméleti-gyakorlati anyaga igen hasznos volt számukra, alkalmas arra, hogy előbbrevigye az európai labdarúgást.

Az alábbiakban a tanfolyamon látottakat és hallottakat ismertetjük.

Az edzésfelfogás az NDK-ban

A rendező ország szakembereinek edzésfelfogásáról Hans *Studener* szövetségi edző adott ismertetőt. Elmondta, hogy a magasszintű fizikai és technikai-taktikai képzés, valamint a jó csapatmunka kialakítása ma már természetes követelmény náluk, s a játékrendszert mindig a játékosok tudásának megfelelően alakítják ki. A további fejlődés azonban csak akkor lehetséges, ha a játékosok tudását *egyéni* képzéssel növelik. Ebben a képzésben az alábbiakra törekszenek:

1. *a fizikai képességek — főleg az ügyesség, a mozgékonyság és a reagálóképesség — szintjének emelésére, összhangban a technikai-taktikai fejlesztéssel,*
2. *a gyors mozgások közbeni technikai megoldások gyakorlására, különös tekintettel a labdavezetésekre és cselezésekre, valamint az „álcázott" átadásokra,*
3. *gólhelyzetek kialakítására és kapuralövésre,*
4. *a ritmus- és iramváltoztatás megszoktatására,*
5. *végül, de nem utolsósorban arra, hogy játékosaik minden játékhelyzetben gyorsan tudjanak rögtönözni, s sok megtanított játékelem közül mindig a legjobbat tudják kiválasztani.*

Az edzőtanfolyam vezérkara (balról): M. Dafinov, a UEFA bolgár titkára, Barcs Sándor, az UEFA alelnöke, a tanfolyam vezetője, H. Bangerter, az UEFA svájci főtitkára

Törekvéseiknek megfelelően az utóbbi időben alaposan megváltozott az NDK-ban a labdarúgó-edzések formája is és tartalma is. Anélkül, hogy az edzés terjedelmét emelték volna, több időt fordítottak az egyéni képzésre, s a képességek és készségek fejlesztésében lehetőleg mindig komplex (összetett) hatást igyekeznek elérni.

Ez az edzésfelfogás még nem általános az egész NDK-labdarúgásban, jelenlegi fő feladatuk, hogy a szövetségi edzők segítségével ezt mind szélesebb körben ismertté tegyék.

Erőfejlesztés, teremedzés

G. *Kacsalin*, volt szovjet szövetségi edző előadásában hangsúlyozta, hogy az erő az egyik legfontosabb fizikai képesség labdarúgásban is. Kiemelte a súlyzóval végzendő erőfejlesztés nagy jelentőségét. Közepes súlyú szerekkel a lehető legnagyobb gyorsasággal kell végrehajtani a különféle gyakorlatokat a maximális és ennél valamivel kisebb súlyzókkal végzett gyakorlatok után medicinlabda-gyakorlatokkal és gyors mozgást kívánó egyéb gyakorlatokkal ajánlatos lazítani.

Az előkészítő időszakban (ami nálunk az alapozás és a formábahozás időszakát jelenti) hetenként kétszer kell erőfejlesztést az edzésekbe iktatni; az első napon gyorsasági erőgyakorlatok, a második napon „tiszta" erőgyakorlatok és gyorsasági erőgyakorlatok végeztetését ajánlja a szovjet szakember. Az előkészületek végefelé, különösen pedig a bajnoki időszakban már teljesen a gyors keresztülvitelű gyakorlatoké legyen a vezető szerep, s különös gonddal kell az alsó végtagok gyors izomerő-kifejtését fokozni. A versenyidőszak első felében hetenként egyszer ajánlatos speciális erőfejlesztést végezni, a végefelé kéthetenként egyszer is elegendő.

A gyakorlati bemutatón *Kacsalin* és a másik szovjet küldött, M. *Polunyin* közösen irányították a gyakorlatokat végző lipcsei TF-labdarúgókat. A vállöv izmainak erősítésére 20—30 kg-os súlyzóval kétkaros nyomásokat és kilökéseket (elől a melltől és hátul a válltól), a törzs izmainak fejlesztésére súlyzó-felemeléseket, vállra vett súlyzóval hajlításokat, fordításokat és körzéseket, a lábizomzat erősítésére vállravett súlyzóval térdhajlításokat, támadóállásba lépéseket, ebben rugózásokat, valamint szökdeléseket és terpeszbe ugrásokat, láblendítéseket, combra tett súlyzóval térdemeléseket, hanyattfekvésben (súlyzó a talpon) térdhajlítást és nyújtást stb. végeztettek.

R. *Mattsson* (Svédország) az északi országok téli edzésnehézségeiről beszélt, s rámutatott, hogy ők például Svédországban november közepétől március közepéig úgyszólván teljesen tornatermekbe szorulnak, számukra tehát a teremedzés létfontosságú. Kétségtelen, a legnagyobb méretű terem sem helyettesítheti a futballpályát, de mégiscsak valami, arra alkalmas, hogy az előző bajnoki év alatt elért formát bizonyos mértékig átmentsék a következőre, és hogy a játékosok technikai hibáit javítsák, hogy új mozgásokat is elsajátíttassanak velük. Speciális állóképességeket azonban teremben nem tudnak kellően fejleszteni, úgyhogy emiatt van a svéd labdarúgás hátrányban az olyan küzdelmekben például, mint a klubcsapatok kupaküzdelmei, de különösen az ifjúsági válogatottak tornáin, melyek többnyire húsvétkor kerülnek sorra.

A mozgásgyorsaság, ügyesség és állóképesség növelése

M. *Choutka* dr., a prágai TF tanára a gyakorlat adta számokkal mutatta ki a labdarúgók mérkőzésterhelését és a tudományos kutatá-

harmadik nemzetközi edzőtanfolyamán

sok eredményeivel azt, hogy ebben a gyors mozgásokhoz és a nagy erőbeadásokhoz (rajtolás, vágták, irányváltoztatások stb.) szükséges energiát a szervezetnek mintegy 20 százalékban anaerob, azaz oxigénnélküli anyagcsere révén kell biztosítania. Ezekre a felkészülés a mérkőzésen előforduló terhelésekhez hasonló sorozat-igénybevételekkel, az intervall elvnek megfelelően végzett gyakorlatokkal, versenyekkel és váltóversenyekkel lehetséges elsősorban. Többéves gyakorlati tapasztalatai megerősítik Pálfai, Studener, Winterbottom és mások kutatásait: a szakaszos módszer minden időszakban alkalmas labdarúgók felkészítésére, s különleges előnye, hogy az általános és a speciális állóképességgel együtt a gyorsaságot is fejleszti, azonkívül jól összeköthető már ismert, kellően begyakorolt technikai és taktikai megoldásokkal, valamint különféle ügyességfejlesztő mozgásokkal is.

Pálfai János gyakorlati példák — gyakorlatok, versenyek, váltóversenyek és játékok — egész során mutatta ki, hogyan alkalmazható labdarúgók rajt- és futógyorsaságának fejlesztésére az ismétléses módszer, az általános és a speciális állóképesség fokozására a szakaszos (intervall) módszer és ennek sajátos labdarúgó-változatai a nyomásos-, az iramjáték-, a fokozó- és céledzésmódszer), hogyan használható fel a különböző képességek, készségek, valamint pszichikai tulajdonságok fejlesztésére a verseny-módszer. Előadása második részében arról beszélt, hogyan illeszthetők ezek a különböző edzésfajtákba, valamint arról, hogy egy-egy edzés terhelését, a játékosok edzettségi állapotát hogyan határozhatja meg az edző megközelítő pontossággal.

Az unalmas és az „életszerű" begyakorlás

A. *Wade* (Anglia) érdekesen fejtegette azt a tapasztalatukat, hogy a fiatalok sokkal jobban megtanulják a labdarúgás technikáját, s jobban tudják alkalmazni a tanultakat, ha minél hamarabb kerülnek különféle játékhelyzetek adta körülmények közé. Lehet, hogy az egyes technikai készségeket sok-sok „unalmas" páros vagy csoportos gyakorlással megtanulják a fiatalok, de többnyire nem tudják ezeket kellően alkalmazni a játékban. Azt javasolja tehát az angol szakember, hogy a szóbeli és gyakorlati ismertetés után a fiatalok próbálgassák az egyes technikai elemeket, az edzők javítgassák a hibákat, majd a kijavított mozgásokat igyekezzenek a tanítványok begyakorolni, minél hamarabb következzék azonban a játékosabb gyakorlás, először csak társsal vagy társakkal, majd ellenféllel és ellenfelekkel is, azaz teljesen „életszerűen", a játékban adódó helyzeteknek megfelelően. A végső begyakorlás úgyis a kisebb játékokban, játékos versenyekben, váltóversenyekben és a kétkapus játékban történik meg, ezek a technikai elemek alkalmazásának az igazi iskolái. Nagyon fontosnak tartja Wade, hogy a játékosok minél előbb tisztában legyenek azzal, hogy milyen technikai készségre miért van szükség, s hogy ezeket nekik meg kell tanulniuk, be kell gyakorolniuk. Az alkalmazás módját a játékosoknak különféle játékhelyzetekben kell látniuk. Mindezen felül a tanulás, a begyakorlás során érezniük kell az előrehaladás örömét, időről időre tehát bátorítani kell őket, elismerni minden előre tett lépésüket.

A labdarúgók sérüléseiről

két előadó is beszélt. B. *Mee* (Anglia) a londoni Arsenal FC legutóbbi három évének sérülési statisztikáját ismertette előadása bevezető részében. Ebből kiderült, hogy az összes sérülés 41,5%-a izom- és insérülés volt, 32,6%-a pedig izületi

Az edzőtanfolyam résztvevői. A magyarok: az első sorban balról a negyedik Pálfai János, a TTT tagja, a hetedik Barcs Sándor, az UEFA alelnöke, a második sorban balról a második Baróti Lajos szöv. kapitány

sérülés (főleg térd- és bokasérülés). Színes filmen mutatták az Arsenal fizikoterápiás berendezéseit, majd az előadó néhány helyrehozást-segítő gyakorlatot szemléltetett kollégája, J. *Jarman* közreműködésével.

A. *Nicolet* berni professzor a térd sérülései közül behatóan foglalkozott a térdizületi porcleválás, az ún. „meniszkusz" keletkezésével és kezelésével, ill. műtéti eljárásával.

A taktika kérdései

is szerepeltek az ötnapos tanfolyam műsorán. *Barcs* Sándor, az UEFA alelnöke (aki egyébként az egész nemzetközi tanfolyamot irányította és vezette) előadásában visszapillantott a mai labdarúgás évszázados történetére és a múlt század hatvanas éveitől vizsgálta a játékrendszerek kialakulását és a taktika szerepét.

Az alkalmazandó taktikai megoldások sok mindentől függenek, de elsősorban a saját csapat és az ellenfél tudásától, felkészültségétől. Mivel az ellenfél is szerepet játszik benne, van olyan felfogás, hogy pontos tervet készíteni, igazán helytálló utasításokat adni úgysem lehet, tehát bízzuk a játékosokra: rögtönözzenek a pályán úgy, ahogy a mindenkori játékhelyzet megkívánja. A másik felfogás ennek az ellenkezője: mindent a legapróbb részletekig kidolgozni és a játékosoktól ennek megtartását követelni. A helyes eljárás a kettő kombinációja. Azután van olyan szakvezető, aki csak nagy általánosságban adja meg a csapat által követendő taktikai megoldásokat és van olyan, aki minden játékosnak részletesen megmondja feladatait. Itt is az a helyzet, hogy mindkettőre szükség van a taktikai felkészítésben. De szükség van egyes taktikai feladatok előzetes gyakorlására is, és elengedhetetlen a játékosok véleményének, elképzeléseinek a meghallgatása és esetleges figyelembevétele is.

P. J.

KÉT HÍRES-ÖREG

Koppenhágában Dánia—Anglia öregfiúk mérkőzés volt, amelyet Dánia 7:5-re nyert. Képünkön két világhírű „öreg" beszélget egymással, a dán Sörensen és angol Matthews

(MTI Külföldi Képszolgálat, UPI felv.)

A Német SZK-ban korábban öt ligában folyt a bajnokság, s a legjobbak az idény végén néhány hét alatt döntötték el az országos bajnoki címet. Most fordult elő először, hogy körmérkőzéses országos bajnokságot rendeztek, azaz az ország legjobb csapatai egész évben egymással játszottak. A bajnokságot nagy fölénnyel az 1. FC Köln csapata nyerte. Képünkön a kölniek a bajnoki cím elnyerése után

(MTI Külföldi Képszolgálat)

SÓS KÁROLY nagy sikere az NDK csapatával

A labdarúgó világ utóbbi egyik legvaskosabb meglepetése született június utolsó vasárnapján Varsóban, az NDK és a Szovjetunió olimpiai válogatottjainak harmadik selejtezőjén. Önmagában már az a tény is váratlanul hatott, hogy a jóhírű, ismert nevekből (például Mudrik, Sesztyernyev, Kornyejev és Biba) összeállított szovjet csapat Lipcsében illetve Moszkvában lejátszott, összesen 180 perces küzdelem után még egy harmadik találkozóra kényszerüljön. S az első két 1:1-es döntetlen után ez a harmadik mérkőzés ért véget átütő 4:1 arányú német sikerrel, Sós Károly csapata az olimpián való részvétel jogát a Szovjetunió s ezt megelőzően az NSZK és Hollandia olimpiai együttesével szemben harcolta ki. Ez a részvételi jog egyébként tizennyolc értékes helyet is jelent a Német Demokratikus Köztársaság sportolóinak a két német állam ideges légkörében formálódó olimpiai csapatában.

Ezek után érthető, hogy a csapat hazaérkezését követően pillanatok alatt mindenféle rend azonnal felborult a schönefeldi repülőtéren. Hivatalos fogadtatásról szó sem lehetett. A várostól bizony eléggé távol épült repülőtér betonján a rend fenntartására kirendelt zöldruhás rendőrök az egyébként pedáns, fegyelmezett német sportkedvelők ezreivel együtt ünnepelték csapatukat.

Az ünneplésből természetesen kijutott a negyedik éve Berlinben működő Sós Károlynak is, aki idehaza egy csendes budai kisvendéglőben folytatott beszélgetésünk alkalmával is alig győzte fogadni a gratulációkat.

De idézzük csak fel, mit is mondott a népszerű „Karcsi bácsi" csapata sikeréről:

— *A szovjet labdarúgók az első, Lipcsében elért döntetlen után kicsit félvállról vették bennünket. Idegenbeli döntetlen után valóban biztosnak tűnhetett hazai győzelmük, mégsem így történt. A harmadikon Varsóban pedig egy kicsit a madridi sikertelenségtől még mindig ideges, kapkodó, majd görcsösen akaró csapattal találkoztunk. Ezen a mérkőzésen is az döntött, — ami már korábban is döntetlenhez segített bennünket —, hogy a 4—2—2-es felállásban kulcsfeladatot kapó szovjet irányító játékosokat Pankau és a hátrahúzódott Kleiminger lefogta. Ezzel mi megbénítottuk a szovjet csapat támadásait és ugyanakkor e két játékosnak maradt ereje az általunk vezetett támadásokban való részvételre is, ami emberelőnyt biztosított számunkra...*

Mindez persze a lelkesedés és küzdeniakarás mellett olyan, szinte tökéletes erőállapotot kíván, amelylyel az NDK labdarúgói rendelkeznek. A kondicionálásról érdekes történetet mesélt a magyar edző. A nemzetközi kooperáció, a békés egymás mellett élés mai örömteli világának egyik kedves történetét. Legutóbbi bécsi látogatása, az osztrák—magyar alkalmával Guttmann Béla edző odaadta neki Herrera edző egyik, egyhetes kondíció edzésének tervét. Sós Károly ebből újabb tapasztalatokkal gazdagodva 45—60 perces non-stop, azaz megállásnélküli erőnléti edzésműsort állított össze. Az első negyvenöt percet egy nagy körben végzett futásokkal, sétákkal, a legkülönfélébb gyakorlatokkal, állandó mozgással töltötték ki. A labdát csak az utolsó negyedórára vették elő, például — a jól fejelő szovjet játékosokkal szembeni kellő felkészülés érdekében — kiskapus, csak fejelő mérkőzésre. Ezzel a teljes szívvel, odaadással végzett edzéssel érték el, hogy végig bírták a szovjet csapat által diktált iramot és a döntő pillanatokban még felül is múlták őket...

— *A fiatal, 20—23 éves játékosokból álló olimpiai csapatból pedig a jelen pillanatban csak Heinsch kapus és Urbanczyk jobbhátvéd kapna helyet a válogatottban* — mondta Sós mester, az együttes játékerejéről. — *Klaus Urbanczyk nyerte egyébként az NDK legjobb labdarúgója címért indult közvéleménykutató szavazást és a tervek szerint a közeljövőben Szkoplje újjáépítése javára rendezendő mérkőzésen helyet kap az Európa válogatottban.*

— Hogyan készül csapata az olimpiára?

— *Bennünket is kissé váratlanul ért a részvételi jog megszerzése. Ezért először még kissé át kell alakítani a bajnoki műsort. A bajnokságot a jelenlegi tervek szerint augusztus 9-én kezdjük és két részletben, az olimpia előtt, illetve után bonyolítjuk le. Az olimpiai csapat még a hozzánk látogató Marokkó és Burma válogatottjával mérkőzik az elutazás előtt.*

— És a nagyválogatott?

— *Júniusban az újabb két éves megállapodás aláírásakor a szövetség kissé tehermentesített, módosította feladatkörömet. Eddig az utánpótlástól, az olimpiai csapaton át a nagyválogatottig minden hozzám tartozott. Emellett sokat jártam az erős, jelentős vidéki központokkal rendelkező köztársaság városait. Edzéseket ellenőriztem, játékosokat figyeltem meg, hosszabb-rövidebb tanfolyamokat tartottam. Feladatom eredetileg a világbajnokságra, illetőleg a selejtezőkre való előkészületekre, a válogatottal való foglalkozásra csökkent. A varsói győzelem után azonban az olimpiai csapat is nálam marad. A feladatom most kettős: a VB-selejtezőkre készülő csapat kiegészítése és az olimpiai együttes megerősítése.*

— Kikkel találkoznak még ebben az évben?

— *A román, a lengyel és a svéd csapatot fogadjuk, majd Norvégiában nemzetközi tornán veszünk részt, a télen pedig Afrika és Ázsia után ezúttal Dél-Amerikába készülünk...*

Az újabb eseménydús napok előtt az edző most pihenni szeretne — természetesen idehaza, a Balaton mellett. Rá is fér talán, hiszen a kispadon átélt, idegtépő 90 percek mellett az elmúlt idény 365 napjából az NDK Labdarúgó Szövetségének hivatalos jelentése szerint kétszázhuszonnyolcat (!!) töltött „munkában", távol berlini lakásától, járt edzéseken, mérkőzéseken s eközben 164 ezer kilométert (!) utazott. Valóban sokat dolgozott. A magyar élvonalban eltöltött eredményes évek után ment külföldre — saját szavaival: — hogy „kipróbálja magát". Az ajánlatok közül a sportvezetés kérésére német barátainkét fogadta el. S most négy év után nyugodtan elmondhatjuk, kiállta a próbát! A futballvilágban korábban kézlegyintéssel elintézett NDK-válogatottját, olimpiai együttesét elismert csapattá fejlesztette, tekintélyt, jóhírt szerezve ezzel a magyar labdarúgásnak és a magyar edzői karnak egyaránt.

Vad Dezső

Bemutatjuk az NB I-es csapatokat

Diósgyőri VTK

XV.

Nem hálás dolog egy csapat múltját akkor idézni, amikor éppen a táblázat alján tanyázik. Nem hálás, de talán nem haszontalan. Esetleg felébresztheti azt a szellemet, amely a Disógyőri Vasgyárak Testgyakorló Körének labdarúgóegyüttesét már jónéhányszor felhozta a táblázat kissé kevesebb gondot, s több örömöt hozó helyeire, vagy éppen mélyebb hullámvölgy után ismét a legjobbak közé. Nem is kell túlságosan visszaforgatni az idő kerekét például ahhoz, hogy emlékezhessünk: kiesési veszéllyel terhes idény után miként lett a DVTK a legjobb vidéki csapat! S bár alig egy évre rá utolsó helyezettként már ismét kiesett (ez a rapszódikusság, sajnos, nem egyszeri kísérőpartnere a diósgyőrieknek), kétesztendei munkát követő nagyszerű hajrával miképpen jöttek fel Bukovi Márton mesteredző irányításával újfent az első osztályba.

A DVTK egyébként

nemrég ünnepelte félévszázados jubileumát.

1910-ben alakult a vasgyári munkásfiatalok sportköreként s a magva — egy futball-labda volt. Pestről került a kerekdombi grundra, hogy aztán onnan gyakorta Pestig vigye hírét a diósgyőri sikereknek. Áldozatkész sportemberek és szurkolók kemény harcával tartotta fenn magát a klub, s nem volt elég a pályán győznie, a Tanácsköztársaság bukása után csak a vasas-szakszervezet kitartó küzdelmével volt kivívható, hogy a Horthy-rendszer egyáltalán hatálytalanítsa a sportkör feloszlatását kimondó határozatot. S a munka még keményebb elszántsággal és jó eredményekkel folyt tovább.

Tíz év alatt kilencszer nyerték meg az északi kerületek bajnokságát, s amikor bekerültek az 1924—25 évi országos döntőbe, amelyben a kerületi bajnokok mellett a budapesti bajnokság első két helyezettje vett részt, akkor az azidőtájt már világhírű FTC-vel szemben először 2:2-s döntetlent értek el, s csak a megismételt mérkőzésen maradtak alul, mindössze 2:1 arányban. Ezt követően váltakozó szereplés és helyi sikerek után

1938-ban a DVTK egyesült a Diósgyőri AC-al,

s a Diósgyőri MÁVAG SC nevet felvett egyesület labdarúgócsapatát az 1940—41. évi Nemzeti Bajnokság már az első osztályban találja, méghozzá a tizennégy főnyi mezőny előkelő 6. helyén. S érdekes, hogy a bajnokság első és második helyezettjével, a Ferencvárossal és az Újpesttel szemben egyszer-egyszer döntetlent, illetve győzelmet ért el, aminthogy később is egyik jellemzője lesz teljesítményének a legjobbak elleni időnkénti meglepő siker, s ami kár: a nem egyszer sokkal gyengébbek elleni érthetetlen vereség is.

Az 1941—42-es idénytől tizenhatra növekedett mezőnyben egymás után a 8., a 12., majd a 11. helyen végez, a világháborús szünetet követően pedig a felszabadulás utáni első, 1945—46-os országos bajnokság Keleti csoportjának tizennégy csapata között már ismét 6., de az osztályozó „Második tíz" csoportjában már csak a 8. helyen végez, s ezzel egyidőre elbúcsúzik az első osztálytól. Az 1949—50-es idény befejeztével nyer jogot ismét az NB I-es szereplésre, s az 1950. évi őszi Nemzeti Bajnokság tizenhatos mezőnyének 8. helyezettje lesz. 1951-ben 11., majd 1952-ben 13., s így mint utolsó előtti újfent távozni kényszerül — retúrjeggyel. Egy év múlva újból NB I-es, az 1954. évi Nemzeti Bajnokságban 9., s bár 1955-ben tizennégy közül 12., a létszámcsökkentés miatt mégis kiesik. Két év alatt megint felverekszi magát s a tizennégyes mezőnyökben 1957—58-ban és 1958—59-ben egyaránt 9., 1959—60-ban pedig 5. s egyben

a legjobb vidéki csapat.

Az 1960—61-es idény végén viszont már messze lemaradva — utolsó. Újból NB II-es szereplésének második évében már bajnok, s az 1963. egyidényes NB I-ben tizennégy csapat között a 10. Így ér el az 1964. évi bajnokság tavaszi szezonjának végére, megint csak lemaradva, de még nem leszakadva és semmiképpen nem elvesztve a reményt arra, hogy a múltjában már nem egyszer szerepelt sikeres hajrával feljebb tornázza magát s ne kelljen osztályt cserélnie.

Szép múltú egyesület a DVTK,

sok tehetséges játékos nevelője.

Legjobbjaiból — más klubnak is jutott. Hogy csak néhányat említsünk közülük: Károlyi József volt válogatott kapus most Miskolcon edző, Dudás Zoltán a Honvédba, Palicskó Tibor az MTK-ba, Pál László a Vasasba, Solymosi Ernő az Újpesti Dózsába távozott s szép szereplés áll mögöttük klubjukban, s egyikükénél, másikuknál a válogatottban is. De a jelenlegi együttes jónéhány tagja is helyet kért magának a legjobbak között: Szigeti Oszkár a védelem megbízható oszlopa egyszer A-, tizenháromszor B- és tízszer utánpótlás-válogatott volt, s harcostársai — Werner Gyula két B- és tizenhárom utánpótlás-, Paulás Tibor egy B- és három olimpiaiválogatottsággal — méltán sorakoznak mellé. Tamás Gyula kétszer védte a B-válogatott kapuját, s utánpótlás-válogatott volt Csányi József fedezet négyszer, a csatárok

A Diósgyőri VTK csapata a Népstadionban, az őszi idény első fordulójában a Vasas ellen (1:3) játszott esti mérkőzésen

(Pobuda Foto)

közül pedig Ráczi Attila háromszor, Nyíri Zoltán kétszer és Sikora Ferenc egyszer, míg Kovács István a jelenlegi csapat jobbszélsője többször volt ifjúsági válogatott.

A csapat NB I-es kerete egyébként a következő, a születési év feltüntetésével: Tamás Gyula 1941, Werner Gyula 1938, Szigeti Oszkár 1933, Paulás Tibor 1931, Csányi József 1933, Szucsányi András 1941, Takács István 1940, Kovács István 1941, Nyiri Zoltán 1939, Ráczi Attila 1943, Sikora Ferenc 1943, Cserjés József 1940, Kiss László 1935, Samek Kálmán 1940, Botha Sándor 1937, Pócsik István 1943, Ambrus András 1941 és Osváth Endre 1940.

Az egyesület elnöke, Pesti György 1945—1958-ig játszott a DVTK-ban, Tályai Kálmán labdarúgó szakosztályvezető a Perecesi TK-ban futballozott, Nagy György edző pedig öt évig volt tagja a diósgyőri csapatnak.

A klub neve a felszabadulás óta ismét: Diósgyőri Vasgyárak Testgyakorló Köre. Az egyesület színe: piros—fehér. Telefonszáma: Miskolc 21—241; postai címe: Miskolc 10, postafiók 515.

Kéri János

Nielsen MEGŐRÍZTE ELSŐSÉGÉT

Az olasz bajnokságot a Bologna nyerte és középcsatár, a dán Nielsen lett a gólkirály. 31 mérkőzésen 21 gólt rúgott, s megőrizte a tavalyi elsőségét. Így ismét elnyerte a Caltex trofeát, amelyet a mindenkori gólkirály kap. Képünkön Fulvio Bernardini, a Bologna edzője gratulál Nielsennek

(MTI Külföldi Képszolg., ANSA felv.)

Az utánpótlás **országos** seregszemléje

Ez évben először írta ki az MLSZ a serdülő csapatok országos tornáját. A torna megrendezésének az volt a célja, hogy erősítse a sportegyesületi munkát, szélesítse a labdarúgó sport nevelő bázisát, népszerűsítse a labdarúgást a fiatalok között, s nem utolsósorban növelje a mérkőzések számát.

Az MTS, hogy elősegítse e népszerű tehetségkutatási formát

értékes díjakat tűzött ki

a helyezettek részére. Így az I—III. helyezett csapatok teljes garnitúra felszerelést, 10—5—3 darab futballabdát, érmeket kaptak jutalmul, illetőleg az I. helyezett a KISZ kupát is védi egy évig.

A 19 megyében és Budapesten kellett volna a selejtezőket megrendezni. De 10 megyében, (Győr-Sopron, Szabolcs, Hajdú, Bács, Tolna, Somogy, Zala, Pest, Fejér, Nógrád) semmit sem tettek a célkitűzések megvalósításáért. Az MLSZ felhívására olyan levelek is érkeztek az egyes szövetségektől — volt amely nem is válaszolt — hogy nem is tudnak az egész tornáról.

Ezekben a megyékben

a vezetők nemtörődömsége, sok száz serdülő labdarúgó palántát fosztott meg

a balatoni seregszemlén való részvételtől, tanulástól.

A nehézség ellenére elmondhatjuk, hogy országosan körülbelül 240 serdülő csapat vett részt a küzdelmekben, s ezek zöme „kis egyesületek" serdülő csapatai voltak.

A balatonszabadi döntőben 9 csapat vett részt és végeredményben ez a sorrend alakult ki:

1. MTK
2. Diósgyőri VTK
3. Vasas Izzó
4. Újpesti Dózsa
5—6. Vasas
5—6. XV. ker. Vasas
7. Szegedi EAC
8. Pécsi Dózsa
9. Szombathelyi Remix

A mérkőzéseket nagy melegben játszották, de egyetlen mérkőzés sem volt, ahol álló vagy lazsáló játékost láttunk volna.

Elejétől végig hatalmas lelkesedéssel

vetették magukat a küzdelembe, még a legapróbb gyerekek is. Igazi kupa küzdelem és hangulat alakult ki például a Vasas—Pécsi Dózsa, MTK—Vasas, XV. ker. Vasas—SZEAC, Ú. Dózsa—DVTK, Izzó Vasas—SZEAC mérkőzéseken.

A résztvevők közül elsősorban az MTK keltett igen jó benyomást, fegyelmezett és kitűnő csapatjátékával, amellyel végeredményben megérdemelten jutott az I. helyhez.

A DVTK csapata ugyancsak sorsolással lett csoportelső, — végeredményben második, — de csapatában kitűnő értékek vannak (Kopa, Garadnai). Az Újpesti Dózsa csapata az I. helyért is küzdhetett volna, ha a sorsolásnál — a DVTK ellenében — a szerencse neki kedvez. A Vasas csapatát sérülések gátolták a jobb helyezés elérésében. Ezen túlmenőleg több lelkesedést vártunk a piros-kékektől.

A XV. ker. Vasas csapatában lelkesen küzdő kis kollektívát ismertünk meg. Ha lelkesedésük több tervszerűséggel párosul még sok örömet szerezhetnek. Szegedi EAC a torna legérdekesebb csapata volt. Igen jó fizikumú legényekből és jó futballistákból tevődött össze a csapatuk és mégsem értek el jó eredményt. Játékukat egyénieskedés jellemezte. Erre fel kell figyelni már most a SZEAC vezetőinek, nehogy a helytelen játékfelfogás vezesse tovább is őket. A Pécsi Dózsa és a Szombathelyi Remix csapata lelkesen harcolt, de kis fizikumú játékosaik nem tudták eredményesen felvenni a küzdelmet „a nagyobb fiúk" ellen.

A mérkőzéseken kívül 5 fizikai és 5 technikai számban tettek próbát a játékosok.

Ha voltak is kiemelkedő teljesítmények, megállapítható, hogy már a serdülő korban is törekedni kell különösen

fizikai képességek tekintetében

a) a labdanélküli futógyorsaság növelésére,

b) a karok, de általánosságban a felsőtest erejének növelésére,

c) a ruganyosság fejlesztésére

Technikai vonatkozásban

a) a labdának mindkét lábbal való kezelésére,

b) a fejelési készség fejlesztésére,

c) a labdának mozgásban való pontos továbbítására.

d) a gyors labdavezetés begyakorlására.

Reméljük, hogy a táborban tapasztaltakat az edzők, a vezetők értékelik és a jövő évi tornán már magasabb szintű küzdelmeknek leszünk tanúi.

Kapocsi Sándor
ifj. vál. keret edzője

A győztes MTK csapata. Felső sor balról: Dénes László edző, Straub, Kiss, Nagy, Benkő, Koritár, Molnár, Sramkó. Guggol: Sándorfy, Kocsmár, Varga (csapatkapitány), Kohut, Karpiák, Temesi

HERRERA SAKKHÚZÁSA

Az átigazolási idény nagy szenzációja, hogy az Internazionale megszerezte az Atalantából az olasz válogatott jobbszélsőjét Domenghinit. A meglepetés különösen azért nagy, mert az Internek Jair személyében a pillanatnyilag legjobb és legeredményesebb jobbszélső áll rendelkezésére. Az ügyek ismerői Helenio Herrerának arra a sakkhúzására gondolnak, hogy Domenghinit akarja a jobb, Jairt pedig a balszélen szerepeltetni, Corsóval és Suarezzel pedig a játéktér közepét „megszállani."

A vészkapustól – a sepregetőig

A brazil válogatott 1958-as világbajnoki győzelme után az 1—4—2—4-es „hadrend" egyre jobban elterjedt és napjainkban is változatlanul hódít. A magyar válogatott is ezt a játékrendszert alkalmazza 1961 decembere óta. Milyen utat tett meg a labdarúgás stratégiája, míg eljutott a jelenlegi megoldásig? Nem szakmai fejtegetésre készülünk, hanem rövid történeti áttekintést igyekszünk adni. A sporttörténelem a modern labdarúgás születésnapjának 1863. október 26-át, az angol labdarúgó szövetség (FA) megalakulásának napját tekinti. Ettől az időtől követjük nyomon a labdarúgás „hadtörténetét".

Már 1863-ban

véglegesen kialakult a csapatok 11-es létszáma. Akkoriban azonban még egyetlen játékos sem érinthette kézzel a labdát, így a kapus fogalmát nem ismerték. Nem is állt a kapuban senki! A kapu közelében egy ún. „hátsó" játékos tartózkodott, akinek szerepe kb. azonos volt a gyerekek játékában gyakran megtalálható *„vészkapus"* feladatával. Előtte egy „középső" játékos helyezkedett, míg a többi kilenc — mind támadó volt! Közülük 3—3 foglalt helyet a jobb- és balszárnyon és ugyancsak 3 középen. Ez a helyezkedési forma azonban csak séma volt. Akkoriban a játékosok többsége ott tolongott, ahol a labda pattogott.

1865-től egy játékossal megerősítették a védelmet. Kettőnek a (kapuvédő és kapufedező) közvetlen feladata saját kapujának védelme volt, de kezeiket még ők sem használhatták. A harmadik védőjátékos elnevezése „back" (hátvéd) volt. Ezt a fogalmat a labdarúgásban ekkor használták először. A támadósorban 8 játékos szerepelt, mégpedig a két szárnyon 3—3, középen pedig 2. Amennyiben a csapat védekezésre szorult, közülük többen hátrahúzódtak.

A hadrend 1870-től ismét változott

A védelmet újabb játékos hátravonásával tovább erősítették. A kapuvédő előtt (aki kezeit 1871-től használhatta) egy hátvéd és két „half-back" (fedezet) biztosította a kapu előterét. A támadás súlypontját középre helyezték át. Itt 3 játékos helyezkedett el, míg a két szárnyon 2—2. Úgy is mondhatnók, hogy akkoriban 3 középcsatáros játékot játszottak. A labdarúgás történetének első válogatott mérkőzését 1872. november 30-án, Glasgowban, Anglia és Skócia csapatai ilyen hadrendben vívták. A találkozó nagy harcot, változatos játékot hozott, de gólt — egyet sem!

1875-től a védelem újabb megerősítésére került sor. A kapus előtt már 2 hátvéd és 2 fedezet „teljesített szolgálatot". A 6 támadó arányosan oszlott el, azaz 2—2 a jobb- és balszárnyon, 2 pedig középen igyekezett áttörni az ellenfél védelmét.

Ettől a csapatrendtől már csak egy ugrás volt

a „klasszikus" séma

vagyis a kapus előtt 2 hátvéd, 3 fedezet és 5 csatár. Ezt *1883-tól* kezdték alkalmazni. Ekkor alakult ki a hátvédpár, a fedezetsor és a támadósoron belül a belsőhármas. Ez a hadrend időtállónak bizonyult, mert kisebb, elvétve alkalmazott módosításoktól eltekintve mintegy fél évszázadon át a labdarúgás világszerte elterjedt stratégiai formája volt.

Az 1930-as évek elején a londoni Arsenal egyik vezetője, *Chapman* forradalmi változtatásra határozta el magát. Az 1—2—3—5-ös rendszerben a két hátvéd és két szélsőfedezet szinte kizárólag a védekezéssel törődött. A támadások építését főleg a középfedezet segítette. *Chapman*, aki az első világháború előtt a világ egyik legjobb támadó középfedezete volt, a hátvédpár és a fedezetsor számarányát felcserélve megalkotta a hátvédhármast és a fedezetpárt. A két fedezetnek nagy szerep jutott a támadások indításában, lebonyolításában, sőt olykor befejezésében is. A csatársor a két összekötő mérsékelt hátravonásával és „harmonikázó" mozgásával mélységben is tagozódott. A szélsők és a középcsatár feladata kizárólag a támadás, a befejezés volt. A játékosok elhelyezkedése a támadósorban *W*, a védelemben pedig az *M* betű formájához hasonlított. Ezért kapta *Chapman* hadrendje

a WM-rendszer nevet.

Ez a játékrendszer mintegy negyed századon keresztül „uralkodott" a világ labdarúgásában. A fejlődést kereső csapatok azonban nem alkalmazták mereven. Ezen a téren kimagasló szerepet játszott az egy évtizeddel ezelőtti magyar „aranycsapat". Ennek az együttesnek a játékrendje átmenet volt a háromhátvédes védelem és az 1—4—2—4-es felállás között. *Zakariás* elsősorban a védelmet támogatta, a kissé hátravont *Hidegkúti* szerepköre pedig részben azonos volt a támadó fedezetével. Újításnak számított, hogy a két szélső gyakran hátrament labdáért és hátulról indította támadásait. „Az évszázad mérkőzésén" ez a taktikai húzás lepte meg legjobban az angolokat!

A svédországi világbajnokságon a brazilok a tiszta 1—4—2—4-es felállást alkalmazták, ennek a hadrendnek a jellegzetessége

a „sepregető".

Ez rendszerint a volt középhátvéd, akinek régi szerepét a hátvédsorba visszavont fedezet veszi át. Ezt a fedezetet viszont a támadósor egyik játékosa — többnyire az egyik összekötő — „helyettesíti". A négy támadó helyezkedésében és játékfelfogásában sok variáció lehetséges. Ezek egyike a magyar csapat által újabban alkalmazott 2 középcsatáros megoldás, amely *Albert* és *Tichy* adottságait figyelembevéve szinte kézenfekvő változat.

A „sepregető" szerepköre azonban — legalábbis történetileg — *nem újdonság!* Az 1865-től kialakult hadrend ismertetésénél említett „kapufedező" (goal cover) tulajdonképpen ugyanazt a feladatot látta el...

Hozhat-e valami stratégiai újítást a közeljövő? E történeti áttekintés tanúsága szerint „újdonságot" csak a védelem további erősítése jelentene. Ez viszont homlokegyenest ellenkezik a fejlődés érdekeivel! Továbblépésre azok a csapatok, azok az országok számíthatnak, amelyek az 1—4—2—4-es rendszert sem mereven alkalmazzák. A jól ismert és sokat hangoztatott *emberfölény* a támadásban és védekezésben egyaránt nem egyszerű elméleti-gyakorlati kérdés, hanem a fejlődés törvényszerűsége! Ezt a labdarúgás „hadtörténete" is tanúsítja... Ehhez jól képzett, sokoldalú és munkabíró játékosok szükségesek. Olyan védők, akik támadni is tudnak és olyan támadók, akik adott esetben a védelemben is megbízható harcosok.

És még valami! Újabban ismét nagyobb szerep jut a veszélyes, a támadásvezetésben és befejezésben egyaránt kitűnő *szélsőknek*. A középen legtömörebb védelmi fal a szélsők irányából törhető át a legkönnyebben. Érdemes és „kifizetődő" lenne a szélsők oktatásánál és taktikai feladataik meghatározásánál erre az eddiginél több gondot fordítani.

Mert nemcsak az újdonság hat meglepetés erejével, hanem az is, ami egy csapat, vagy egy játékos taktikai fegyvertárában, játékfelfogásában — szokatlan!

Antal Zoltán

11-es (A megfejtések)

1. Szeptember 13-án, tehát még a hivatalos ősz beköszönte előtt. Ezt a beosztást az olimpia miatt kellett így csinálni.
2. Luis Suarez 1936-ban született Corunában. Tizennyolc éves korában tűnt fel az FC Barcelona csapatában. 1960-ban elnyerte az Európa legjobb labdarúgója címet. 1961-ben került a milanoi Internazionalehoz.
3. Kétszeri érintés miatt.
4. 1908 júniusában Budapestre látogatott Anglia csapata. A labdarúgás akkori mesterei az első magyar-angol találkozón 7:0 arányban győztek.
5. Molnár Györgynek, az MTK „Orth-aranycsapata" jobbösszekötőjének. Onnan kapta, hogy nagy szorgalommal szedegette össze a labdát.
6. Hetedszer.
7. Az MTK, a Szeged, a Tatabánya és a Komló.
8. 1906-ban a Fluminense.
9. Az elmúlt esztendőben több mint 130 000 magyar labda került a világ minden részébe. Újabban Szíriában, Egyiptomban, Ghanában is magyar labdákkal játszanak.
10. Konsztantyin Beszkov.
11. Gólt, mert bedobásnál nincs lesállás.

A brazil torna csapatairól

A brazil szövetség jubiláris tornája nagy meglepetéssel végződött: nem a favorit világbajnokok, hanem régi riválisaik, az argentínok nyerték el a győztes részére kiírt kupát. A dél-amerikai sajtó úgy értékeli a küzdelmek kimenetelét, hogy Dél-Amerika ismét bebizonyította fölényét Európával szemben, amelyet ezúttal az angol és a portugál válogatott képviselt, — hozzátehetjük: nem valami kiválóan.

A Rio de Janeirói és Sao Pauloi bírálók szerint a brazil futballrajongókat nem ejti kétségbe, hogy nem lettek tornagyőztesek, mert hiszen az Anglia ellen elért 5:1-es győzelemnél egyenesen brillirozott a csapat.

Az argentin labdarúgó táborból viszont valóságos örömmámort váltott ki a válogatott remek szereplése. A brazilok elleni 3:0-ás diadal ragyogó teljesítmény után jött létre, ezt követte a portugálok elleni 2:0-ás siker, majd az angolokkal szemben elért 1:0-ás győzelem. Ezen az utóbbi mérkőzésen azonban csak félgőzzel játszott az argentin együttes, mert tornagyőzelme már döntetlen eredmény esetén is biztosítva volt.

Ramsey, az angolok szövetségi kapitánya a torna után kijelentette, hogy őt egyáltalán nem elégítette ki csapatának szereplése. „Sokat kell még javulnia az angol válogatottnak — mondotta — ha jogos favoritként akar startolni az 1966. évi világbajnoki tornán". Lehet, hogy már a közel jövőben fiatalabb tehetségekkel fog kísérletezni és reméli, hogy ezek közül többen be is fogják váltani azokat a reményeket, amelyeket legutóbbi szerepléseikkor keltettek.

* POSTA *

B. P., Békéscsaba. A két Santos két különböző klubcsapatban játszik. A kérdezett eredményt megírták a lapok. Ha figyelemmel kísérné a Népsportot, vagy a napilapok sportrovatát, időnként találna bennük híradásokat Garrinchával kapcsolatban is.

O. K., Szalovka. Válaszaink: 1. az eredményt megírták a lapok; 2. a Reál Madridban Puskás és Di Stefano a legeredményesebb rajtuk kívül Ruiz és Evaristo; 3. nem tudjuk; 4. olyan sorrendet, hogy az utóbbi években lejátszott mérkőzések alapján melyik a legjobb tizenegy magyar játékos, nem lehet felállítani.

Filicky Pál, Rozsnyó, Csehszlovákia. Javasoljuk, hogy az osztrák csapatokkal kapcsolatos kérdéseivel forduljon valamelyik osztrák újsághoz, vagy az osztrák futballszövetséghez. Ez utóbbi címe: Wien, Mariahilferstrasse 99. A Sportfunk című sportújság címe: Wien, VII., Seidengasse 3—11. Németül írjon. A spanyol bajnokságot 1913-tól 1928-ig az AC Bilbao hatszor, az FC Barcelona ötször, a Real Irun kétszer, az Espánol, a Real Madrid és az Arenás Club de Guecho (Bilbao) egyszer-egyszer nyerte. 1928—29 óta van ligabajnokság s azóta a következők nyertek bajnokságot. 1929-től 1961-ig: 1929: Barcelona, 1930 és 1931: Bilbao, 1932 és 1933: Real Madrid (a továbbiakban: RM), 1934: Bilbao, 1935: Betis, 1936: Bilbao, 1940 és 1941: Aviacione (Atl. Madrid), 1942: Valencia, 1943: Bilbao, 1944: Valencia, 1945: Barcelona, 1946: Sevilla, 1947: Valencia, 1948 és 1949: Barcelona, 1950 é 1951: Atl. Madrid, 1952 és 1953: Barcelona, 1954 és 1955: RM, 1956: Bilbao, 1957 és 1958: RM. 1959 és 1960: Barcelona, 1961: RM. Valamelyik csehszlovák sportlapot kérdezze meg talán, hogy 1918-ig, illetve 1939-ig melyik csapatok nyerték a csehszlovák bajnokságot.

Badar Csaba, Debrecen. Az FC Bologna egyik legutóbbi összeállítása: Negri — Furlanis, Janich, Pavinato — Tumburus, Fogli — Perani, Bulgarelli, Nielsen, Haller, Pascutti. A klub címe: Via Testoni 5, Bologna. A Benfica összeállítása: Costa-Pereira — Luciano, Raul, Cruz — Cavem, Humberto — Yauca, Eusebio, José-Augusto, Serafim, Simoes. Címzésül elegendő, ha a klub nevén kívül a várost (Lissabon, vagy Lisboa) feltünteti. Küldje vissza a fényképet az Inter-nek és kérje meg őket, hogy a kép hátuljára írják rá a neveket.

Ollé Sándor, Felsőszeli, Csehszlovákia. „Fej-dekázás"-ban nem tartanak nyilvan világcsúcsot. Magyar rekord sincs. Nem is lenne semmi értelme ilyesmiben rekordnyilvántartást vezetni. A magyar válogatott 400 mérkőzése közül 222-t nyert meg, 96-ot vesztett el, 82 meccse döntetlenül, gólaránya 1116:675. Nem tudjuk pontosan, hogy a magyar válogatott „hányadik helyen áll" a világon 400 mérkőzésével, mert az egyes országok hivatalos mérkőzéseinek listájával nem rendelkezünk. Levelét átadtuk terjesztési osztályunknak, tőlük kap választ arra vonatkozóan, hogy a kért lappéldányt meg tudják-e küldeni.

Imre Ernő, Pápa. Levelét átadtuk a terjesztési osztályunknak (Bp. VIII., Rákóczi út 57/a).

K. Cs., Hosszúpályi. A kérdezett játékos beteg.

Lőrincz István, Kolozsvár, Románia. Nincs igaza abban, hogy nálunk az NB I-ben (vagy akár az NB I/B-ben és az NB II-ben) egy-egy csapat két három, sőt négy vagy több mérkőzést játszik egymásután idegenben, vagy otthon. Két egymásutáni otthoni (esetleg idegenbeli) mérkőzés olykor előfordul, mint Ön is írja. Hálásak lennénk viszont, ha egyetlenegy konkrét példát közölne velünk, amikor magyar klubcsapat 4 vagy 5 bajnoki mérkőzést egymásután idegenben vagy otthon játszott. (A néhány éve előfordult eseten kívül, amikor a tatabányai pályát füvesítették.) A sorsolás mindenképpen igazságos, persze, kisebb eltérések előadódnak. Elvonalbeli edzőink foglalkoztatásában sem teljesen értünk egyet Önnel. Abban persze igaza van, hogy Sós Károlyra például a magyar labdarúgásnak is nagy szüksége volna. A klubok edzőcseréjében teljesen igaza van. Valóban üdvös lenne olyan rendelet, amely előírja, hogy legalább 2—3 éves szerződés kötést és amely megtiltja a szerződésbontást.

T. Zoltán, Budapest. A Lanerossi Vicenza egyik összeállítása: Luison — Zoppelletto, Carantini, Savoini, — De Marchi; Stenti — Colaussi, Menti, Vinicio, Dell'Angelo, Campana. A csapat edzője Scopigno. A csapat többi adatával nem rendelkezünk.

E. László, Sása. (up. Ózd). A kért adatok részben nem közérdekűek, részben nem is rendelkezünk velük.

P. István, Nagykőrös. Az angol első ligában 22 csapat szerepel, a francia és olasz I. osztályban 18, a spanyolban 16, az NSZK I. osztályában ugyancsak 16, a svájci nemzeti bajnokság és az osztrák bajnokságban 14—14.

LABDARÚGÁS Index: 25 501

A Magyar Labdarúgók Szövetségének hivatalos lapja
Felelős szerkesztő: Hoffer József. A szerkesztőség címe: Budapest I., Fém utca 5—7
Kiadja: a Sport Lapkiadó és Propaganda Vállalat. A kiadásért felel: Ungur Imre igazgató
Csekkszámla: 61.251 (vagy átutalás az MNB 8. sz. folyószámlájára)
Előfizetés: negyedévre 8,— Ft, félévre 16,— Ft, egy évre 32,— Ft
64.1995. Állami Nyomda, Budapest Terjeszti: a Posta Központi Hírlapiroda

A Nemzetek Európa Kupáját elnyert spanyol csapat. Álló sor balról: Irrabar, Olivella, Zoco, Fuste, Calleja, Rivilla, Guggol: Amancio Pereda, Marcelino, Suarez, Lapetra

A szovjet válogatott, amely a második helyet szerezte meg

(MTI Külföldi Képszolgálat, Foto Fiel felvételei)